

B.D. Benedikt

BIJELI INDIJANAC

B.D. Benedikt

BIJELI INDIJANAC

JEDAN

Kroz obojene krošnje okolnog drveća lijeno se probijao svjež jutarnji povjetarac. Šumu je presijecao uski asfaltirani put po kojem se moglo vidjeti prvo jesenje lišće. Monotonu tišinu odjednom je prekinulo udaljeno brujanje motora, a uskoro je na vrhu puta počeo izranjati krov malog žutog školskog autobusa. Spuštao se bez žurbe, a iznutra se orila vesela dječja pjesma. Za upravljačem je sjedila krupna crnkinja četrdesetih godina. Čvrsto je držala upravljač svojim ogromnim šakama i pjevala s djecom. Svako jutro u sedam, Brenda bi svojim autobusom krenula skupljati djecu po okolnim farmama i vikendicama, a u tri popodne bi ih ponovno razvozila i vraćala kućama. Djeca su je obožavala zato što je bila vesele naravi i strogo je brinula o njima. Mogli su pjevati ili se derati do mile volje, ali nitko nije smio napustiti svoje mjesto. Takva su bila pravila. I tog se jutra u školu vozilo njih osmero. Uglavnom su to bila djeca od osam do deset godina starosti, s iznimkom Tracy koja je već ušla u šesnaestu. Za razliku od farmerske djece, Tracy je bila odjevena u propisanu uniformu privatne katoličke škole u koju su je upisali bogati roditelji. Sjedila je na posljednjem sjedalu, podignutih nogu i koljenima oslonjena na naslon sjedala ispred sebe.

Mali Scotty i njegov prijatelj Winnie stalno su se nestašno gurkali i okretali kako bi joj zavirili pod kratku suknju. Tracy ih je ignorirala i svu svoju pozornost posvetila maloj džepnoj knjizi koja se zvala *'Prva ljubav'*.

Odjednom se galama počela stišavati, a pjesma je potpuno zamrla. Uznemirena tom neobičnom tišinom, Tracy je spustila noge na pod i odložila knjigu.

– Gospode! - preplašeno je uzviknula Brenda i počela kočiti.

– Što se događa?! - uznemirila se Tracy i ustala.
– Bože dragi! - Brenda se tresla za upravljačem držeći desnu ruku preko usta.

– Brenda, što se dogodilo?! - zabrinula se djevojka sa stražnjeg sjedala.

Crnkinja se okrenula prema učenicima.

– Tracy, ostani na mjestu i pripazi na djecu dok ne izvidim situaciju! Da niste mrdnuli iz sjedala! - upozorila ih je Brenda oštrim glasom i otvorila automatska vrata.

Izašla je i zagledala se u neugodnu scenu ispred autobusa. Put je bio prepriječen velikim osobnim automobilom čiji se prednji kraj nalazio u jarku. Iz motora je sukljao crni dim. Brenda je polako prišla mladoj ženi koja je ležala na trbuhu nasred puta. Blago ju je dotaknula drhtavom rukom u namjeri da je okrene i pruži joj prvu pomoć, za što je bila obučena. Ali kad ju je okrenula prema sebi, Brenda je s užasom ugledala veliki revolver u rukama “ranjenice”. I dalje ležeći na leđima, žena ju je upozorila tihim ali jasnim glasom:

– Ne paničarite! Slijedite upute i nikome od vaše djece neće se ništa dogoditi!

Tada je Brenda primijetila kako se iza automobila pojavio muškarac s kratkom automatskom puškom u rukama, a iz šume je izašao i drugi sa sličnim oružjem. Brenda se u strahu okrenula prema autobusu gdje je pokraj vrata već stajao i treći muškarac s pištoljem. Sve su to kroz prednje staklo promatrala preplašena djeca koja više nisu mogla mirno sjediti na svojim mjestima. Iza svih je stajala Tracy razrogačenih plavih očiju. Shvativši ozbiljnost situacije, djevojka se počela polako povlačiti prema stražnjem redu sjedala. Tamo je bio pomoćni izlaz za slučaj nužde.

– Naredite djeci da izađu! - uspravila se Betsy, vođa bande.

– Što namjeravate? - raspitivala se Brenda plačnim glasom.

– Ništa strašno. Izvedite djecu!

Brenda se vratila do otvorenih vrata autobusa i pogled joj se sreo s usplahirenim pogledima njezinih malih štićenika od kojih su dvoje najmlađih već plakali.

– Djeco, polako izađite i stanite ovdje sa strane.

Dok su izlazili, preplašeni učenici bacali su zabrinute poglede prema mladiću koji je stajao pokraj vrata s uperenim pištoljem.

– Garry! - doviknula je Betsy svom partneru. - Provjeri autobus!

On je ušao i bacio brz pogled po praznim mjestima. Sklupčana Tracy stiskala se u skućenom prostoru iza posljednjeg reda i pomoćnog izlaza. Garry je izašao i glavom dao znak Betsy da je sve u redu.

– Chris, Rick - okrenula se Betsy drugoj dvojici - sredit će autobus!

Mladići su izvukli iz automobila dvije hidraulične dizalice i obje ih stavili s lijeve strane malog autobusa. Dok su ih užurbano pumpali, zabrinuta Brenda je pogledala Betsy.

– Gospođice, što to rade?

– Ne postavljajte mi glupa pitanja! - odbrusila joj je Betsy koja je stalno pogledavala na svoj ručni sat. - Požurimo! - viknula je. - Još pet minuta!

Sklupčana u autobusu, Tracy je shvatila što će se dogoditi pa je pokušala otvoriti stražnja vrata. To joj nije odmah pošlo od ruke pa se uplašila da brava slučajno nije zaključana izvana. Zapravo je samo bila zahrđala jer se nikad prije nije otvarala. Dok je djevojka stenjala i borila se s kvakom, mali autobus se sve opasnije naginjao prema jarku u koji se uskoro prevrnuo na desni bok, lomeći nekoliko prozora s te strane. Čini se da su se vrata pritom malo iskrivila jer je kvaka popustila i škljocnula. Djevojka se oprezno iskrala i počela na koljenima i rukama puzati prema prvom gustišu šume.

– Benzin! - dreknula je Betsy, a Brenda se preplašeno

povukla nekoliko koraka prema šumi. Bila je opkoljena malim učenicima čije su zjenice bile raširene do maksimuma.

– Što namjeravate?! - ispitivala je sve nervoznija Brenda. - Ja sam odgovorna za ovu djecu i za taj autobus!

– Onda šutite i slijedite moje upute! - odbrusila joj je Betsy. - Pali! - doviknula je Ricku i Chrisu.

Dok je prvi polijevao prevrnuo vozilo benzinom iz kante, drugi je izvadio iz džepa upaljač, ali si je odlučio najprije pripaliti cigaretu. Usplahirena Brenda bacila je posljednji pogled na svoje male đake osvrćući se oko sebe. Primijetivši da nema Tracy, ženi se od užasa digla kosa na glavi.

– Isuse! - kriknula je. - Gdje je Tracy?!

Chris, koji je držao otvoreni upaljač, zaklopio ga je i polako se uputio prema Brendi.

– Tracy?! - uznemirila se i Betsy i okrenula poput čigre. - O kome to govorite, ženo?

– Tracy! - plakala je Brenda osvrćući se. - Tracy je ostala u autobusu!

Ne čekajući naredbu svoje šefice, Chris je udario kundakom puške po prednjem staklu koje se raspalo u tisuću komadića. Uvukao se u prevrnuti autobus da izvidi situaciju. Bio mu je dovoljan samo jedan pogled na otvorena stražnja vrata da shvati što se dogodilo. Izašao je i potrčao iz sve snage u tom pravcu.

Tracy se u međuvremenu uspravila i sad je trčala po gustišu najbrže što je mogla. Ali djevojka nije bila dorasla iskusnom gangsteru koji ju je uskoro sustigao ispred jedne uzvisine. Djevojka se osvrnula i zatrčala iz sve snage, ali je nasred uspona posrnula i pala. Chris joj je zgrabio gležanj desne noge i grubo je povukao dolje. Pritom se njezina kratka suknja opasno zadigla. Dok ju je u panici povlačila naniže, Chris ju je s požudom promatrao. Tracy je bila vrlo lijepa djevojka i izgledala je bar dvije godine starija nego što je doista bila.

– Uuuu! - tiho se divio gangster njenim razgolićenim nogama. - Baš šteta što danas nemam više vremena. Koliko imaš godina?

– Petnaest - jedva je izustila Tracy, s obje ruke povlačeći suknju preko ogoljelih bedara.

– Petnaest?! - snebivao se Chris. - Moja majka je već imala prvi pobačaj u tvojim godinama!

Ali primijetivši suze u djevojčinim uplašenim očima, uspravio se i povukao je za ruku. Dok ju je vukao kroz gustiš natrag prema šumskom putu, ljutitim joj je glasom držao lekciju:

– Tracy, mislim da gledaš previše akcijskih filmova na televiziji! Posebno onih u kojima se mlade junakinje tvojih godina izlažu neviđenim opasnostima kako bi spasile ostatak čovječanstva! Jesam li u pravu?

Primijetivši ih na putu, Betsy je pao kamen sa srca.

– Požurimo! - doviknula je Chrisu. - Već opasno kasnimo!

Na njezin znak glavom Garry je prišao prevrnutom vozilu i zapalio ga. Brenda i djeca ustuknuli su još više prema rubu šume. Sve ih je zapljusnula vreline velike vatre. I dalje držeći Tracy za ruku, Chris im se pridružio.

– Jesi li dobro, Tracy? - brinula se Brenda uočivši djevojčinu prašnjavu suknju i bijelu bluzu.

– Da, da, dobro je! - odbrusio joj je Chris. - Ne brinite za vašu junakinju!

– Na put! - naredila je Betsy Brendi. - Razbacajte djecu po asfaltu kao da su ranjena!

– Mičite se! - Chris im je puškom pokazao prema cesti. - A ti, mala, dobro pazi što radiš! - pripremio je Tracy koju je ostavio s Bredom. - Dan je dug, još bi ti se svašta moglo dogoditi!

Brenda je zagrlila djevojku oko ramena i krenula za djecom. Betsy je osobno naređivala malim učenicima gdje da

koji legne i kako da se ponašaju.

– Vas dvije! - pogledala je Brendu. - Ispružite se ovdje pokraj jarka. Da se nitko nije pomaknuo što god se dogodilo! Oni neposlušni bit će strogo kažnjeni, a neki će zažaliti što su se uopće rodili! Jeste li me razumjeli?!

Umjesto odgovora, djeca su samo treptala velikim uplašenim očima.

– Što ovi hoće od nas? - prošaptala je Tracy ispružena na trbuhu pokraj Brende.

– Nemam pojma, srce, ali mislim da znaju što rade! I koji ti je vrug bio da se izložiš onakvoj opasnosti? Mogli su te na mjestu ubiti!

– Tišina! - obrecnula se Betsy na njih dvije i također ispružila po asfaltu.

Dok je parala svoju bluzu i prskala se nekakvom crvenom bojom, Brenda ju je upitno promatrala. Što li to rade? Zašto insceniraju prometnu nesreću? I zašto ova glavna stalno gleda na sat? Uskoro im je sve postalo jasnije. Nije prošla ni puna minuta a iz daljine se začulo karakteristično kloparanje helikopterskog rotora...

– O. K., djeco! - upozorila ih je Betsy strogim glasom. - Pravite se ozlijeđeni i ne mičite se iz svojih položaja!

– Jesi li sigurna da će nas primijetiti? - upitao je Chris zabrinuto.

– Vjeruj mi! - iscerila mu se Betsy koja je ležala do njega. - Trebalo mi je gotovo mjesec dana da precizno izračunam njihovu rutu i vrijeme. I danas su točni poput švicarskog sata!

U plavo-bijelom helikopteru sa znakom šerifa sjedili su pilot i otmjena dama pedesetih godina. Bila je to doktorica Brown, psihijatrica po profesiji. Svakog petka ujutro odlazila je u obližnji zatvor na redoviti obilazak tamošnjih kažnjenika. Letjelicom je upravljao šerifov mlađi pomoćnik Robert s debelim slušalicama na ušima. On je osjetio kako ga njegova

suputnica trese držeći ga za mišić desne ruke i pogledao ju je. Primijetivši da mu želi nešto reći, pilot je maknuo slušalice s glave.

– Kakav je ono veliki dim i vatra dolje na putu?! - vikala je liječnica da nadjača buku rotora. - Zar vam se ne čini daje u pitanju prometna nesreća?

Robert je odmah nagnuo helikopter da bolje izvidi o čemu se radi.

Doktorica Brown je prekrila usta rukama.

– Bože! Pa to je školski autobus!

Robert se spustio još niže i preletio neugodnu scenu.

– Roberte, molim vas, odmah se spustite! - preklinjala gaje žena. - Cesta je prepuna ozlijeđene djece! Autobus je sav u plamenu! Moramo im pomoći! Pozovite ambulantna kola!

Primijetivši malu čistinu uz taj dio puta, Robert se počeo spuštati. Drugom je rukom ponovno stavio slušalice i mikrofon i poručio nekomu:

– Sally! Ovdje Robert! Pošalji odmah nekoliko ambulantnih kola i vatrogasce prema cesti broj 41! Otprilike dvije milje sjeverno od farme Boba Wilcocka! Nasred puta u šumi gori školski autobus, a cesta je prepuna ranjene djece i civila! Ja i doktorica Brown se upravo spuštamo da im pružimo prvu pomoć!

Helikopter se spustio tridesetak metara od mjesta “nesreće”. Liječnica je iskočila prva, a za njom Robert noseći sa sobom mali priručni aparat za gašenje požara. Budući da je Betsy bila jedina vidljivo “krvava”, doktorica Brown je požurila prema njoj i pokušala je okrenuti na leđa.

– Kako se osjećate? - upitala je mladu ženu koja je polako otvorila oči. - Ja sam liječnica, ima li ozlijeđenih?

– Još nemamo - odgovorila joj je Betsy mirnim glasom - ali ukoliko ne budete slijedili naše upute, bojim se da će biti i mrtvih!

Primijetivši oružje u Betsynim rukama, liječnica se naglo uspravila. Robert, koji je upravo stigao, ispustio je aparat za gašenje i počeo otkopčavati svoju futrolu s revolverom.

– Bez nepotrebnih gluposti, molim! - rekao je nečiji glas iza njega, a Robert je na zatiljku osjetio hladnu cijev pištolja.

Garry mu je izvukao službeni revolver iz futrole i vješt看 mu zahvatom vezao lisicama ruke iza leđa. Robert je uvidio da su uletjeli u vješto pripremljenu klopku u kojoj nemaju nikakve šanse.

– Što je ovo? - čudila se liječnica osvrćući se oko sebe.

– Ništa strašno - umirila ju je Betsy. - Samo nam treba vaš helikopter.

– Vi niste normalni! - zaključio je sve nervozniji Robert.

– To je točno! - Betsy mu je uputila otrovan smiješak. - Zar bismo se inače usudili izvesti nešto slično?

– Zašto vam je potreban upravo ovaj helikopter? - budio se policajac u Robertu.

– Sve će vam uskoro biti objašnjeno - rekla je Betsy i pogledala Chrisa. - Ti si na redu! I požuri, imaš samo deset minuta!

Chris je kimnuo da je razumio i uhvatio Tracy za ruku.

– Kamo ćete s tom djevojkom?! - počela je paničariti Brenda.

– Sviđa mi se - iscerio joj se Chris. - Rođena je junakinja!

Betsy je pogledala uplakanu Brendu.

– Ne brinite za nju. Neće joj se dogoditi apsolutno ništa. Osobito ako bude dobra i poslušna! - znakovito je pogledala uzbuđenu djevojku.

Chris je povukao Tracy koja se osvrtala spotičući se. Dotrčali su do helikoptera, a onda je otvorio desna vrata i pomogao joj da se prva popne. Dok joj je vezao sigurnosni pojas, vragolasto joj je namignuo.

– Bilo bi mi stvarno žao da ti se nešto dogodi.

Čvrsto stisnutih usana, Tracy ga je usplahireno promatrala. Ovo više nije slutilo na dobro. Chris je zalupio njezina vrata i sjeo na pilotsko mjesto. Kao da je cijeli život pilotirao upravo ovim tipom helikoptera, pojačao je gas rotora koji su se cijelo vrijeme polako okretali i podigao letjelicu.

– U šumu! - naredila je Betsy djeci i zarobljenicima.

Dopratili su ih do skrivenog tamnoplavog autobusa sa sjedalima za devetoro ljudi. Sve su ih nekako nagurali unutra; Garry je sjeo za upravljač, a Rick na stražnje sjedalo do više nego zabrinutog Roberta. Ovaj se nadao da će ih uskoro pronaći ambulanta i vatrogasna kola, ali sad je izgubio svaku nadu. Postalo mu je jasno da je u pitanju ekipa koja zna svoj posao i ništa ne prepušta slučaju.

Sjedeći na prednjem sjedalu i ljuljajući se od vožnje po neravnom terenu kroz šumu, Betsy je uzela svoj prijenosni telefon i počela ukucavati nečiji broj. Kad je završila, prije nego što će pritisnuti tipku za slanje poruke, okrenula se doktorici Brown i rekla joj smrtno ozbiljnim glasom:

– Sad me pažljivo slušajte! O vašoj suradnji ovise životi ove nedužne djece, a i vaš vlastiti!

William Miller, upravitelj obližnjeg zatvora za teške kriminalce, sjedio je za dugačkim konferencijskim stolom i spremao se iznijeti svoj smjeli plan petorici lokalnih političara. Pred njim se nalazio nedavni prijedlog vlade da se što više zatvorenika zaposli na održavanju putova i pošumljavanju. I premda bi svi bili vezani dugim lancima za noge, susjednim se općinama to nikako nije sviđalo. Još su bili ljuti na guvernera koji je dopustio gradnju zatvora upravo u njihovu pitomom kraju. Miller je otvorio usta da im nešto kaže, ali ga je u tome zaustavilo kucanje na vratima. U dvoranu je bez dopuštenja upao zatvorski šef osiguranja.

– Gospodine Milleru - rekao mu je s vrata - molim vas,

hitno dođite u svoj ured!

Miller se zbunjeno okrenuo svojim gostima i kratko im se ispričao. Znajući da se radi o nekom hitnom slučaju, bezvoljno je ustao i izašao u hodnik.

– Glene, koji vam je vrag?! - prostrijelio je očima šefa osiguranja. - Imate li vi, čovječe, pojma koliko sam truda i vremena uložio dok nisam uspio nagovoriti ovih petero tvrdoglavih predsjednika općina da dođu ovamo?

– Oprostite, upravitelju - mrmljao je Glen dok su dugim koracima grabili prema uredu. - Radi se o krajnje ozbiljnoj situaciji!

Miller se zaustavio i zagledao u čuvara.

– Neka žena tvrdi da su ona i njezini ljudi upravo oteli školski autobus pun djece i da će ih sve pobiti ako ne dopustite Domingu da uđe u helikopter koji šalju ovamo po njega!

Miller ga je slušao otvorenih usta.

– Čeka vas na telefonu, gospodine! - podsjetio ga je čuvar.

Miller je umarširao u ured i zagledao se u tajnicu koja mu je preko radnog stola pružala telefonsku slušalicu. Prišao je stolu i nesigurnom rukom preuzeo slušalicu.

– Miller na telefonu - rekao je muklim glasom.

– *Upravitelju, ovdje doktorica Brown!* - začuo se uzbuđeni glas s druge strane. - *Četvero naoružanih ljudi na prijevaru su namamili Roberta i mene da se spustimo na proplanak i oduzeli nam šerifov helikopter! Prije toga su, također na prijevaru, zaustavili školski autobus i oteli osmero djece i vozačicu Brendu Hawks! Drže nas kao taoce i prijete nam smrću ako vi spriječite Dominga da se našim helikopterom vrati ovamo!*

Nastala je dulja stanka jer je Miller ostao bez riječi.

– I, upravitelju - njezin ozbiljni glas trgnuo ga je iz obamrlosti - *njihov pilot je sa sobom poveo i učenicu po imenu Tracy! Maloprije sam obaviještena da su oni bivša ekipa*

marinaca, specijalaca, nedavno otpuštenih iz vojske! Vjerujte mi, ovi ljudi se ne šale!

Prije nego što joj je zapanjeni Miller uspio bilo što odgovoriti, netko je prekinuo vezu. Zagledao se u slušalicu i polako je spustio na aparat.

– Isuse! - promumljao je upravitelj. - Hitno mi pronađite guvernera Pattersona, gdje god da se nalazi! Doktorica Brown mi je neizravno stavila do znanja da se i moja kći Tracy nalazi u tom helikopteru! Srećom, gangsteri o tome nemaju pojma!

Jedino je guverner države mogao izdati nalog da se dotični kriminalac oslobodi pod posebnim uvjetima! Miller se uhvatio za oznojeno čelo i skljkao u obližnji stolac. Dok je tajnica nervozno prebiralala po džepnom imeniku, upravitelj zatvora ju je odsutno promatrao. Bio je zaokupljen najcrnijim mislima. A što ako guverner odbije pustiti kriminalca?

Jose Domingo, neokrunjeni kralj droge i državni neprijatelj broj jedan, mirno je sjedio na improviziranoj zatvorskoj tribini i promatrao desetak zatvorenika kako igraju košarku. Uprava kaznionice dopuštala je zatvorenicima svakog jutra sat vremena fizičkog vježbanja po njihovoj volji. Tek su u osam i trideset odlazili u zatvorske radionice na redoviti osmosatni rad. S visokog tornja na zatvorenike su budno motrila dva puškama naoružana stražara. Upravitelj Miller nije u svom zatvoru dopuštao ni najmanju gužvu. Svima je bilo objašnjeno da će svaki pokušaj nasilja biti na mjestu zaustavljen metkom u glavu. I zatvorenici su mu vjerovali.

Dok je vadio i palio cigaretu, Domingovoj klupi se približavao njegov sudrug iz ćelije, James White. James je bio poluindijanac, a zbog prezimena White bio je poznat pod nadimkom Bijeli Indijanac. Tog potomka majke Indijanke i oca Irca duga plava kosa činila je vrlo markantnim, ali i smrtno ozbiljnim. James je po primjetnoj Domingovoj nervози odmah

osjetio da nešto nije u redu. Domingo je uvukao prvi dim i počeo razgovor neobičnim pitanjem:

– Kad bi ti se danas slučajno ukazala jedinstvena prilika da pobjegneš, što bi prvo učinio na slobodi?

Dok je Domingo uvlačio novi dim, Indijanac ga je začuđeno promatrao.

– Kakvo ti je to pitanje? O Čemu buncaš?

– Danas je petak, zar ne? - nastavio je Domingo ne obazirući se na njegove riječi pa spusti pogled na svoj ručni sat.
- A svakog petka u devet ovamo helikopterom dolazi ona psihijatrica, je li tako?

– Pa što? - nije bilo jasno Jamesu.

– E, danas će umjesto nje i onog šerifova pilota u ovo dvorište doletjeti članovi ekipe specijalaca, bivših američkih marinaca. Cijela operacija me stoji ravno milijun dolara!

Domingo je ponovno provjerio kazaljke na satu.

– Bit će ovdje za manje od tri minute!

James se počeo nervozno osvrutati na sve strane.

– Šališ se?

– Ne, James, pa ti bar dobro znaš da se rijetko šalim. - Domingo ga je ozbiljno pogledao. - Također znaš da vjerujem jedino tebi. Bio si mi dobar i povjerljiv sudrug ovih posljednjih pet godina pa te pozivam da mi se danas pridružiš.

– Da pobjegnem iz zatvora?! - zapanjio se James.

– Što je, Indijanče, bojiš se? Pa već si mi dosadio pričajući mi godinama kako te je onaj ljigavi nitkov lažno optužio i poslao na doživotnu robiju. Tisuću si mi puta opisivao kako ćeš ga jednoga dana zadaviti golim rukama. E pa, danas ti se pruža ta jedinstvena prilika!

Dvorištem se razlijegao oštar glas iz zvučnika:

– *Svi zatvorenici osim Dominga, smjesta napustite dvorište i vratite se u zgradu!*

Jedan od stražara na tornju napustio je svoje stražarsko

mjesto i požurio prema staklenoj kućici tornja. Njegov kolega je upravo spuštao mikrofon.

– Kakvo je to sranje?! - upitao je. - Zašto jedino Domingo treba ostati u dvorištu? O čemu se radi?!

I sam blijed i uznemiren, stražar mu je objasnio:

– Upravitelj Miller tako naređuje. Domingovi ljudi su maloprije oteli školski autobus pun djece i prijete da će ih pobiti ako ne dopustimo Domingu da odleti helikopterom koji šalju po njega!

– To ne dolazi u obzir! - promrmljao je onaj prvi i ljutito repetirao pušku.

– Monroe! - povisio je glas njegov kolega. - U helikopteru je i Millerova kći Tracy! Da ni slučajno nisi poduzimao ništa na svoju ruku!

Monroe je zašutio. Njegova mržnja prema kralju droge bila je svima dobro poznata. Dvadesetogodišnji sin mu je prije tri godine umro od prevelike doze hašiša pomiješanog s heroinom. Na udaljen zvuk motora naglo se okrenuo i zagledao u daljinu.

– Dolaze! - upozorio je Domingo Jamesa. - Što si odlučio?

– *James!* - prekinuo ih je oštar glas iz zvučnika s tornja. - *Što čekaš? U zgradu!*

James je ustao, kratko pogledao Dominga i polako krenuo prema ulaznim vratima. U posljednjoj skupini zatvorenika u zgradu se vraćao i Garcia, inače zatvorski špijun i glavni doušnik stražara. On je bacio upitan pogled prema zidu tornja. Tamo je stajao okamenjeni Monroe koji mu je dao znak što treba učiniti. Stražar je neprimjetno podigao desnu ruku ispod svog vrata i jasnim ga pokretom *prerezao!* Garcia mu je kimnuo da je sve razumio i ušao u zgradu, ali se pritajio pokraj staklenih vrata. James ga je primijetio pa se i on zaustavio malo dalje uza zid. Situacija mu je odjednom postala krajnje sumnjiva.

Šerifov helikopter se pojavio iznad visokog zatvorskog zida i počeo se polako spuštati iznad sredine praznog dvorišta. Domingo je odbacio opušak i potrčao prema letjelici koja ga je čekala lebdeći metar iznad zemlje. U Garcijinoj ruci bljesnula je oštrica noža i on se iz sve snage zatrčao prema Domingu, a James je pojurio za njim vičući:

– Domingo! Čuvaj se!

Domingo je već dotrčao do helikoptera; naglo se okrenuo, ali prekasno. Pakosno se cereći, Garcia mu je u zaletu zario cijelu oštricu noža u lijevu stranu trbuha. Domingo je zateturao držeći se objema rukama za ranjeni trbuh. Monroe je podigao pušku i jednim preciznim hicem pogodio Garciju u glavu, a ovaj se srušio bez riječi. James je dotrčao do ranjenog Dominga koji mu se tužno smiješio s trave.

– Idi, prijatelju... Bježi iz ovog pakla... I uzmi ovo - izvukao je papirić iz rukava. - To je tvoja karta za slobodu! Reci mojim ljudima da se u ovom sefu nalazi njihov milijun!

Dok se na zemlji odvijala ova krvava drama, zbunjeni Chris je lijevom rukom održavao helikopter blizu tla, a drugom držao svoj kratki *uzi* na sljepoočnici problijedjele Tracy. James se kratko kolebao, a onda zgrabio papirić iz Domingove ruke i potrčao prema helikopteru koji se počeo dizati. Uspio je skočiti na papučicu i objema se rukama čvrsto uhvatiti za rub otvorenih vrata. Primijetivši da će Indijanac pobjeći, Monroe je podigao pušku i nanišanio, ali ga je drugi stražar na vrijeme gurnuo i srušio na kameni pod.

– Monroe! - derao se na njega otimajući mu pušku. - Jesi li danas poludio? Zar ne vidiš čija se kći nalazi u helikopteru?!

– I ja sam imao divnog sina - pojavile se suze u čovjekovim očima - ali mi ga je sotona zvani Domingo zauvijek odvuкао sa sobom u pakao!

– To nije razlog da nastrada i nedužna djevojka! - derao se kolega na njega držeći ga pritisnutog na zemlji.

Za to je vrijeme helikopter već preletio visoku zatvorsku ogradu i u niskom letu grabio prema obližnjoj šumi. I dalje držeći upravljač lijevom rukom, Chris se okrenuo i uperio automatsku pušku u Jamesa.

– Tko si ti, dovraga?! - vikao je da nadjača buku rotora.

– Domingov prijatelj! Zovem se James White! Imam kod sebe važan papir za tebe i tvoje partnere!

Chris se malo dvoumio, a onda spustio pušku pokraj nogu.

– Upadaj! - doviknuo je Jamesu i naglo nagnuo letjelicu ulijevo kako bi se ovaj lakše popeo. James se otkotrljao na pod, brzo povukao vrata i zatvorio ih iznutra. Chris je izravnao helikopter, a James se po podu dovukao do prednjih mjesta.

Chris ga nekoliko puta pogledao preko ramena.

– Što se dogodilo dolje u dvorištu?! - upitao ga je.

– Domingo je mrtav! Jedan od zatvorenika ga je ubo nožem! Vjerojatno po nečijoj naredbi! Prije nego što je izdahnuo, dao mi je ovu cedulju za vas! To je elektronski broj nekakvog sefa u kojem se nalazi milijun dolara u gotovini! Za vaš trud!

Chris je uzeo papir, zagledao se u njega i nasmiješio.

– U redu, momče! Odbacit ću te do proplanka, a dalje se snađi sam!

James mu je kimnuo u znak slaganja. Dok je sjedio na podu, preplašena Tracy se stalno okretala i bacala zabrinute poglede na plavokosog Indijanca. Ovaj joj je u jednom trenutku prijateljski namignuo. Nemiran let potrajao je nepunih desetak minuta. Ugledavši dolje rječicu, Chris se spustio gotovo nad samu vodenu površinu. Tako su letjeli još nekoliko minuta, a onda su ugledali čistinu pokraj rijeke i skupinu ljudi i djece. Chris je spustio helikopter na travnjak i ostavio uključen motor. James je prvi nesigurno iskočio. Chris je otvorio prednja desna vrata i počeo otkopčavati sigurnosni pojas s bljedede djevojke, ali Tracy je ostala sjediti kao paralizirana. Šok

koji je upravo doživjela ostavio je snažan dojam na djevojku. Chris je pružio obje ruke prema njoj i pomogao joj da izađe. Dok ju je držao za ramena, zagledao se u njene plave oči u kojima se još ogledao ogroman strah.

– Gotovo je! - rekao joj je blagim glasom starijeg brata. - Nadam se da ti neće ostati u previše ružnoj uspomeni. Sve je lijepo završilo, zar ne?

– A strojnica koju ste mi stalno držali na sljepoočnici? - zajedljivo je rekla Tracy. - Mogla sam danas umrijeti tamo u dvorištu onog zatvora!

U djevojčinim očima se napokon pojaviše suze. Chris se okrenuo vratima i podigao kratki *uzi*. Izvukao je spremnik i gurnuo joj ga pod nos.

– Bila je prazna!

To je jako iznenadilo djevojku i ona je samo zbunjeno zatreptala.

– Mi nismo ubojice, srce! Mi smo profesionalci! - želio joj je Chris objasniti. - Hajde, sad bježi svojim malim prijateljima - pokazao joj je glavom prema šumi ispred koje su čekali Robert, doktorica Brown, Brenda i njeni mali đaci. - I ne pravi se previše važna večeras na TV vijestima. Ne zaboravi tko te je danas učinio slavnom!

Tracy se okrenula i uputila prema Šumarku odakle su dolazili Betsy i druga dva gangstera.

– Tko je ovaj?! - nervozno je upitala Betsy još u hodu. - Gdje je Domingo?!

Chris je kratko oklijevao.

– Domingo je mrtav, Betsy!

Vođa bande se zaustavila ispred njih.

– Domingo je mrtav?! - jedva je izustila.

– Ali ne brini - Chris je izvadio onu cedulju iz džepa. - U posljednji nam je tren poslao šifru po Indijancu!

Betsy je uzela papirić i zagledala se u njega.

– Elektronska šifra - objasnio je Chris. - U tom je sefu dogovoreni milijun u gotovini!

Betsy nije vjerovala svojim očima. Podigla je pogled na Jamesa.

– A tko si ti?

– Ja sam posljednjih pet godina boravio s Domingom u istoj ćeliji. Zovem se James White. Lažno sam optužen za ubojstvo i poslan na doživotnu robiju. Domingo je to znao i ponudio mi je da danas pobjegnem s njim. Nažalost, on nije bio iste sreće.

– Što se dogodilo?

– Ispred samog helikoptera sustigao ga je jedan zatvorenik i ubo nožem. Na izdisaju mi je predao ovu cedulju za vas.

Betsy ga je kratko proučavala i pokazala glavom prema šumi.

– Tamo, malo niže uz rijeku, nalazi se jedan tamno-plavi autobus. Ukraden je kasno sinoć s parkirališta radionice za ravnanje lima. Udaren je s lijeve strane. Slobodno se služi njime do ponedjeljka, jer će u ponedjeljak vlasnik radionice vjerojatno prijaviti krađu! A tu nedaleko, u brdima Terra Cotte, unajmili smo jednu brvnaru, vikendicu u kojoj se možeš mirno skloniti sve do kraja mjeseca. Evo ti i nešto novca za prvu pomoć - Betsy mu je pružila mali svežanj ključeva i nekoliko zgužvanih novčanica.

James im je kimnuo u znak zahvalnosti i požurio niz rijeku u pokazanom pravcu.

– Što ćemo sa zarobljenicima? - pogledao je Chris prema skupini.

– Murjak i ona crnkinja su zajedno vezani oko jednog drveta, a djeca su previše uplašena da sama krenu u šumu. Doktorica ih čuva. Svima sam objasnila da ćemo poslati po njih čim se spustimo na odredište.

– Požurimo onda!

Chris se okrenuo i popeo na svoje sjedalo, a ostali su

uskočili u helikopter čiji su rotori zagrmjeli.

Probijajući se kroz gustiš šume, James je zastao i pogledao vedro nebo iznad sebe. Kroz krošnje se jasno vidio helikopter u niskom letu. Nastavio je još stotinjak metara i naišao na opisano vozilo. Pošto ga je oprezno obišao i procijenio štetu, zaključio je da će mu poslužiti. Na podu autobusa bilo je nekoliko dronjaka od kojih je James izdvojio majicu i stare blijedoplave traperice. Dok je skidao zatvorsku uniformu, intenzivno je razmišljao što bi najprije trebao učiniti. Znao je da će ga uskoro tražiti i državna i savezna policija, a i mehaničar će sigurno prijaviti krađu tuđeg vozila iz dvorišta svoje radionice. Stojeći tako i razmišljajući, pozornost mu je privuklo žuborenje obližnje rječice. Željan prirode i slobode, uputio se u tom pravcu. Odjeven samo u donje rublje, probijao se kroz gustiš s tekom gladne životinje koju očekuje plijen. Bio je gladan slobode i željan otvorenog prostora. Zaustavio se na povišenoj obali iznad šumske rječice u čiju se bistru vodu zagledao kao opijen. Stajao je tako desetak minuta duboko udišući svjež šumski zrak i slušajući žamor brbljave rječice ispod sebe. Ispred očiju su mu brzinom filmskih sličica proljetale neugodne scene s petogodišnje robije. Ne bi mu bilo tako teško da je bar nečime zaslužio tamnovanje. A on je bio potpuno nedužan. Lažno optužiti nevinog čovjeka za zločin s kojim nema nikakve veze jedan je od najtežih smrtnih grijeha.

Naposljetku je podigao oči prema vedrom nebu i visoko iznad krošnji ugledao velikog orla koji je polako kružio.

- O, Veliki Duše! - obratio mu se Indijanac poluglasno. - Hvala ti što si napokon uslišao moje molbe i posredovao! Nikad me više bijeli čovjek neće strpati u svoj metalni kavez! Daj mi sad snage da izdržim još malo i osvetim se što sam nedužan tamnovao! Pomozi mi da strašno kaznim čovjeka koji me je lažno optužio i ovako unesrećio!

Orao se izgubio s vidika pa je James opet spustio pogled na rječicu. Sjetio se kako se kao mali kupao sa sestrom u sličnoj rijeci rezervata u kojem se rodila njegova majka Indijanka! Otac ih je često vozio tamo na izlete i vikende. Stajao je tako još dobrih desetak minuta, a onda se okrenuo prema šumi i vratio do plavog autobusa. Navukao je onu prljavu majicu i traperice i sjeo za upravljač. Što bi sad prvo trebao učiniti, razmišljao je. Pogled mu je pao na svežanj ključeva među kojima je bio i onaj unajmljene vikendice. Na malom drvenom privjesku pisala je adresa i broj brvnare. S poda je podigao zgužvanu autokartu i na njoj ugledao crvenim flomasterom zaokruženo izletište Terra Cotte. Odlučio je voziti uz obalu rječice do obližnjeg mosta, putem koji je vodio ravno u brda Terra Cotte.

DVA

Vila Gusa Morgana, prebogatog građevinskog poduzetnika, nalazila se u jednom od najotmjenijih dijelova velikog grada. U susjedstvu su živjeli isključivo oni za koje se kaže da su uspjeli u životu. Pod tim se, naravno, podrazumijeva novac, jer se na Zapadu sve mjeri količinama dolara, pa tako i osobni uspjeh ili pamet. Što ste bogatiji, to ste uspješniji i pametniji od onih siromašnijih. Tako je uvijek bilo i tako će uvijek biti. A Gus Morgan je bio bogatiji od svih u ulici. Svuda je bio rado viđen, pozivan na sve moguće zabave i proslave, pa je i te subotnje večeri bio najednom od prijama predsjednika općine. I premda je predsjednik bio mnogo veći ljigavac od njega, Morgan se morao tamo pojaviti iz čiste pristojnosti. Od općine je dobivao najveće ugovore i dozvole za rad. A nigdje se nije pojavljivao bez svoje nove zamamne supruge i još zanosnije 23-godišnje kćeri iz prvog braka. Ponosio se njima čak i više nego svojim milijunima. Međutim, večeras se Stella neopaženo izvukla s prijama i jurila je kući svojim novim Jaguarom žarko crvene boje.

Pred vilu je stigla oko deset uvečer. Podigla je svoj prijenosni telefon sa sjedala.

- Mona? - provjerila je. - Molim vas, isključite alarm. Pred kućom sam.

Morgan je strogo vodio računa o sigurnosti svoga domaćinstva. Osim dvije dragocjene ljepotice, u vili se nalazilo i desetak milijuna vrijednosti u slikama čuvenih majstora, a po ladicama i prilično dijamantata i raznog nakita. Stella je lijeno otvorila vrata kabrioleta i lagano se ljuljajući krenula prema stubištu.

James ju je pažljivo promatrao iz obližnjeg gustiša ispod visokih prozora. Primijetivši svjetlo u predvorju i Monu koja je

otključavala masivna ulazna vrata, razvalio je bravu na prozoru Steline spavaće sobe i uskočio. Pritvorio je prozor za sobom, vodeći računa da se magneti alarma pravilno uklope.

Mona se zagledala u problijedjelu djevojku pred vratima.

– Što se dogodilo?! Zašto ste se tako rano vratili, gospođice?

Stella je bacila brz pogled na domaćicu kuće i iskrivila svoja lijepa usta u grimasu razočaranja.

– Što se dogodilo? - ponovila je s ironijom. - U tome je problem, Mona. Ništa se nije dogodilo! Upravo kad sam se malo zagrijala i kad me jedan jako zgodan momak pritisnuo uza zid, na katu vile pojavio se vaš Albert, vjerni pas čuvar mog ljubomornog oca!

Mona je odmah primijetila da se Stella vratila u prilično priпитom stanju.

– Ali vi ga razumijete, gospođice, zar ne? - pokušala je opravdati svog supruga i Morganova vozača i tjelohranitelja. - Albert samo slijedi stroge upute vašega gospodina oca. Gospodin Morgan se boji za vas, gospođice.

– Da, da - lagano se ljuljala djevojka - sve znam, on to čini za moje dobro. Boji se da me ne probuši neki pogrešan momak!

– Gospođice! - domaćica ju je tobože prekorila. - Ne budite nepravedni. Vaš otac se toliko trudi za vas.

Ali Stella joj je samo odmahнула rukom i otišla hodnikom do svoje sobe koja se nalazila u prizemlju ogromne vile.

– Želite li možda čaj? - doviknula je Mona za njom.

– Ne, hvala - teturala je djevojka. - Bacit ću se ravno u krpe.

Mona je ostala u predvorju tužno i zabrinuto mašući glavom. Odjednom se trgnula i vratila do uređaja alarma ugrađenog pokraj ulaznih vrata i ponovno ukucala tajnu šifru.

Stella je doteturala do svoje sobe u kojoj je već gorjelo slabo svjetlo s prigušenih svjetiljki montiranih na zidovima

presvućenim svilenim tapetama. Njena spavaća soba bila je doista kraljevski namještena, a i otac ju je često s ponosom oslovljavao s “moja princeza”. Winoni, njegovoj drugoj ženi, to tepanje baš i nije odgovaralo.

Djevojka je stajala nasred sobe naprežući oči. Prišla je namještenom krevetu i najprije sjela na rub, ali je ubrzo izgubila ravnotežu i pala na leđa. Tako ležeći, zatvorila je oči. Na sebi je imala svilenu haljinu tijesno pripijenu uz savršeno tijelo, koja je sada, opasno povučena gore, otkrivala bedra nogu opuštenih na sagu. Bio je to jedan od onih izazovnih položaja kakve muškarci često zamišljaju. James ga nije morao zamišljati: ležala je u svom punom seksepilu tu pred njim, a ne osjećajući njegovu nazočnost. Djevojčina ljepota ga je nakratko potpuno zbunila. Nije ju zamišljao tako krasnom i svježom. Napokon se pomaknuo iza zavjese i s nekakvom krpom u ruci počeo se polako šuljati prema krevetu. Na rukama je imao kožne rukavice jer je krpa bila natopljena jakim opojnim sredstvom. Kao divlja mačka prikrao se njezinu opuštenom tijelu i nadnio se nad njenu glavu. Bila je brineta pa joj se raspuštena duga kosa presijavala u polutami sobe. James ju je očarano promatrao kad je djevojka iznenada nešto osjetila i širom otvorila velike tamne oči. Ali kad je zinula da vrisne, pritisnuo joj je natopljenu krpu preko usta i nosa. Već omamljena alkoholom, pružila je vrlo slab otpor. Kad joj se tijelo potpuno umirilo, plegao ju je na krevet i sjeo pokraj nje. Kratko ju je promatrao, a onda pružio ruku prema visoko otkrivenim bedrima da joj povuče kratku haljinu preko njih. Ali nije ju dotaknuo. Zadržao je ruku nekoliko centimetara od njezina toplog tijela i povukao je. Što mu je odjednom, čudio se sam sebi. Pa pet je dugih godina planirao što će joj učiniti, a sad je se ne usuđuje dodirnuti ni onesviještenu!

Uplašivši se vlastitih misli, skočio je na noge. Prišao je prozoru i zagledao se u tamu, a zatim se okrenuo i bacio na

posao. Otvorio je sve ormare s odjećom i pomno ih razgledao. Na gornjim je policama primijetio nekoliko modela glava s perikama počesljanim po posljednjoj modi. Stella se očito povremeno prerušavala u plavuše i crvenokose. James je dohvatio onu s tamnosmeđom kosom i vratio se do kreveta. Stavio je glavu s dijelom biste u “ležeći” položaj i pokrio je dekom. Kritički ju je promotrio sa svih strana i zaključio da mora nečime popuniti prazninu koju bi inače zauzelo djevojčino tijelo. Pokupio je nekoliko bundi i nagurao ih pod lagani pokrivač. Kad mu se učinilo da sve djeluje prirodno, vratio se do prozora i razmaknuo teške zavjese. Tamo je ostao stajati buljeći u noć.

Na stražnjem sjedalu crne limuzine koja je bešumno klizila avenijom sjedili su Gus Morgan i Winona. Pripiti milijunaš nije mogao odvojiti pogled sa ženinih razgolićenih nogu. A Winona je namjerno nosila prekratke haljine i suknje, dobro poznavajući neutaživi seksualni apetit svoga supruga. Morgan nije izdržao i počeo joj je polako zavlačiti ruku među bedra.

– Večeras si bila za pet - šaputao joj je. - Dobio sam želju da te tamo, nasred onog salona, pognem na stol i nabijem ti ga!

Winona ga je pogledom upozorila na nazočnost Alberta za upravljačem. Morgan se samo pijano iscerio i izvukao ruku. Primijetio je da su stigli pred vilu.

– Mona - tiho je rekao Albert u telefon - stigli smo!

On je izašao, obišao limuzinu i otvorio stražnja vrata. Istodobno su se otvorila i ulazna vrata vile.

– Hej, gospodine Morgane! - veselo ih je dočekala Mona. - Kako je bilo, gospođo?

– Ne pitajte! - Winona joj je uputila umoran smiješak. - Imam za vas grdan trač i priče strave i užasa!

– Što se dogodilo? - domaćica se pravila da je zabrinuta.

– Ništa strašno, Mona - objasnio joj je Morgan poravnajući smoking. - Samo sam malo potapšao po guzi ženu predsjednika općine. Ionako pričaju da je homić!

– Ma niste valjda? - Mona se nastavila tobože čuditi.

– Viski, Mona! - upozorila ju je Winona. - To viski govori iz gospodina.

U to je vrijeme James već držao onesviještenu Stellu u naručju i polako se provlačio kroz otvoreni prozor. Prije no što će se izgubiti s njom u tami noći, okrenuo se prozoru i oprezno ga pritvorio zbog kontakta alarmnog sustava. Bacio je brz pogled na one pred ulazom i izgubio se u pravcu sporedne ulice gdje ga je na pločniku čekao ukradeni plavi autobus. Pažljivo je posjeo djevojku na desno prednje sjedalo i lisicama joj zavezao ruke za ručicu vrata koja je zalupio i zaključao. Sjeo je za upravljač i okrenuo autobus prema sjeveru.

Kad su ostali sami u velikom predvorju vile, Morgan je stajao u nedoumici i gledao za svojom seksi suprugom koja se polako penjala zavojitim stubištem. A što se više penjala, to joj je kratka suknja postajala kraća. Winona se nasred stubišta sagnula i tobože poravnala čarapu na desnoj nozi. Ugledavši crne gaćice i haltere, zajapureni Morgan je osjetio kako mu se stišće grlo. Olabavio je leptir-kravatu. Winona ga je pogledala iz svoje erotske poze vragolasto mu se smiješeći.

– Ako si još raspoložen za ljubav, dođi gore da mi pomogneš u svlačenju!

Morgan je sve teže disao. Odbacio je kravatu na mramorni pod predvorja.

– Samo da provjerim Stellu - promrmljao je i odgegao se hodnikom prema djevojčinoj sobi.

Tiho je odškrinuo vrata i zavirio unutra. U sobi je vladao potpuni mrak.

– Stella, srce! - rekao je jedva čujno. - Spavaš li, princezo?

Budući da mu nitko nije odgovorio, potražio je prekidač i pritisnuo ga da pojača svjetlost. U polutami je primijetio djevojku raspuštene kose kako mirno spava. Bar tako mu se učinilo. Samo joj je rukom poslao poljubac i ugasio svjetlo. Bešumno je zatvorio vrata i popeo se na kat. Winona ga je čekala sjedeći na rubu njihova ogromnog kreveta pod baldahinom, blago raširenih nogu na kojima je još imala cipele s visokom potpeticom. Namjerno se odijevala seksi i izazovno uvijek kad bi negdje izlazili, dobro poznavajući njegovu sklonost da vodi ljubav s lijepo odjevenim ženama. Dok je on nervoznim pokretima otkopčavao sako crnog večernjeg odijela, Winona se opustila na krevetu. Zavodnički je oblizala srednji prst desne ruke, spustila ga među bedra i počela se trljati.

– Požuri, planut će mi gaćice!

Morgana su njene riječi jako uzbudile. Oboje su bili perverzne prirode i oboje opsjednuti seksom i erotskim igrama. Počeo je trgati košulju sa sebe, a bijeli gumbi popadali su svuda po debelom sagu. Kao gladna zvijer bacio se na koljena i među njene raširene noge. Dok joj je u zanosu ljubio bedra i zubima trgao čarape, Winona je zatvorila oči i počela stenjati. Rado mu se podavala u nadi da će ga uskoro, treći i posljednji put, udariti kap. Jer Gus Morgan je već imao ugrađen pejsmejker i živio je zahvaljujući impulsima minijturnih baterija. Bio je ušao u šezdeset drugu, ali se još dobro držao. Od Winone je bio stariji punih dvadeset pet godina. Dok joj je zubima trgao čarape, u sebi je maštala kako će trošiti kad naslijedi njegove milijune.

Stella se nije osvijestila punih četrdeset minuta. Čini se da ju je naposljetku probudilo truckanje i ljuljanje autobusa po planinskom putu Terra Cotte. Poluotvorenih očiju zagledala se u put osvijetljen farovima vozila misleći da se nečime drogirala pa joj se pričinjavaju stvari. Tek je tada primijetila da je vezana

lisicama za vrata. Pogledala je Indijanca za upravljačem.

– Tko ste vi, dovraga? - upitala je bunovnim glasom.

James joj nije odmah odgovorio.

– Što je ovo? - nastavila je. - Zašto sam vezana? Kamo me vozite?

– Uskoro će vam sve biti objašnjeno - promumljao je Čovjek za upravljačem.

Stella se ljuljala još prilično opijena. Zatresla je glavom. Bože, što joj je? Čime ju je ovako gadno opio? Je li moguće da je oteta? Odlučila je šutjeti i pričekati da vidi kako će se događaji razvijati. Nije dugo čekala. Nije prošlo ni desetak minuta kad su se zaustavili pred brvnarom. James je izašao ostavivši motor da radi. Prišao je osvijetljenim vratima garaže i povukao ih gore. Već prilično razbuđena, Stella je brzo procijenila situaciju. Lijevim je koljenom naglo gurnula automatski mjenjač u brzinu, a onda iz sve snage spustila nogu na papučicu gasa. Motor je zaurlao, a vozilo je poletjelo na Jamesa koji je skočio u stranu u posljednjem trenutku. Autobus je udario u zid garaže, a djevojka je zbog inercije poletjela naprijed i udarila licem u plastičnu pregradu. Iz nosa i usta potekao joj je mlaz krvi. James je ugasio motor i obišao autobus. Stao je pokraj njenih vrata i bijesno ih otvorio.

– Mogli ste me ubiti!

– To mi je bila namjera - priznala je djevojka okrvavljena lica.

James joj je ljutitim pokretima otključao lisice i povukao je van. Dok su se penjali, Stella se spoticala. Kad su se našli u velikoj prostoriji brvnare u kojoj je već gorjela svjetiljka, James se osvrnuo uokolo i dogurao djevojku do debelog drvenog stupa u sredini. Ponovno joj je stavio lisice i sad je stajala s rukama iza leđa oko stupa. Iz jedne je torbe uzeo *polaroid* i snimio dvije fotografije. Onako gadno okrvavljena, Stella je djelovala teže ozlijeđena nego što je doista bila. James

je pričekao da aparat izbaci slike i zadovoljno se iscerio gledajući jednu od njih:

– Ovo je baš dobro ispalo - pohvalio ju je kroz stisnute zube. - Vašem će se jebenom tatici dići kosa na glavi od ovoga!

Stella nije ništa odgovorila. Napokon ju je počeo obuzimati strah. James je prišao stolu, podigao bijelu omotnicu i ugurao u nju jednu od fotografija. Sve je brižljivo zapečatio i nekamo krenuo, ali se na samim vratima zaustavio i okrenuo prema njoj. Strpao je omotnicu u unutarnji džep novog sakoa i otišao do kupaonice u kojoj je dobro namočio ručnik. Dok ga je usplahirena gledala širom otvorenih očiju, pažljivo joj je obrisao nos i usta. Tek se tada uputio prema vratima na kojima je ponovno zastao razmišljajući o nečemu. Vratio se do stola i izvadio plastičnu vrpcu iz putne torbe. Odmotao ju je, zalijepio joj usta, ugasio svjetlo i požurio van. U mrtvoj tišini noći Stella je čula paljenje motora i odlazak vozila. Sve joj je postalo jasno. Indijanac se vjerojatno vraćao u grad da pošalje njezinu ocu zahtjev s ucjenom.

Djevojci su naposljetku počela klecati koljena. Polako je skliznula i, ruku vezanih oko stupa, sjela na daščani pod brvnare. Na oči su joj navrle prve suze.

U nedjelju ujutro Gus Morgan je uranio i već je u osam bio svečano odjeven. On i Stella su trebali prisustvovati svečanom otvaranju velikog trgovačkog centra koji je njegova građevinska tvrtka upravo završila. Silazeći u predvorje, provjeravao je zlatne gumbe na rukavima svoje svilene košulje. Ugledavši ga na stubištu, Mona ga je pozdravila:

– Dobro jutro, gospodine Morgane. Želite li da probudim gospođicu?

– Hvala, Mona, učinit ću to osobno.

Veselo se uputio prema Stellinoj sobi i bez kucanja otvorio visoka vrata.

– O. K., princezo! Ustaj, ljenčugo jedna, već nas čekaju na otvaranju! - govorio je dok je prilazio visokim prozorima. Razgrnuo je teške zavjese kako bi propustio sunčeve zrake.

Okrenuo se prema krevetu i ostao stajati na mjestu.

– Stella?! - provjerio je nešto slabijim glasom, ali nije uslijedio nikakav odgovor.

Tek kad se sasvim približio krevetu, Morgana je obuzela ledena jeza. Odmah je prepoznao glavu lutke s perikom. Naglo je rukom zbacio pokrivač i sve mu je postalo jasno. Najprije je pomislio da se to Stella možda želi našaliti s njim. Pogledao je ispod kreveta, onda po ormarima i ostalim prostorijama za uljepšavanje i odijevanje i na kraju u djevojčinoj kupaonici. Nigdje je nije bilo. Onda je primijetio njene cipele na podu i čučnuo da ih bolje razgleda. Tu mu se pogled zaledio na bijeloj maramici koja je ležala do noge kreveta. Prinio ju je nosu i namrštio se. Bila je natopljena nekom oštrom tekućinom koja je ishlapjela.

Morgan je skočio na noge, poletio prema vratima i širom ih otvorio.

– Alberte! Mona! - kriknuo je užasnut.

Vozač i njegova žena odmah su se pojavili na kuhinjskim vratima.

– Što se dogodilo, gospodine?! - zabrinuo se vozač.

– Stelle nema! Kad ste je posljednji put vidjeli?!

– Sinoć oko deset sati - uzbudila se Mona. - Odbila je čaj i otišla sama na spavanje.

– Bože moj! - kukao je nesretni otac. - Noćas su mi oteli Stellu!

Budući da su ga njegovi službenici samo skamenjeno gledali, viknuo im je:

– Pozovite policiju! Stella je oteta! Brzo, Alberte! Ne gubimo vrijeme!

Morgan se vratio u Stellinu sobu i skrhan najcrnijim mislima

srušio u naslonjač pokraj prozora. Mona ga je zabrinuto promatrala kroz otvorena vrata.

– Ali, gospodine - usudila se primijetiti - to nije moguće. Da je bilo tko noćas provalio, čuo bi se alarm.

Morgan je gledao u nju kao u sablast, a onda skočio i provjerio prozor. Bio je otključan i labavo pritvoren. Prstom je gurnuo krilo i alarm u predvorju je zaurao.

– Gospode! - Mona je prekrila usta rukama. - To znači da se netko ušuljao dok sam gospođici otvarala vrata, a onda se iskrao s njom kad sam ih ponovno otvorila vama i gospođi!

– Pozvao sam policiju! - pojavio se blijedi Albertov lik iza žene. - Stižu za desetak minuta!

Morgan je zatvorio prozor i alarm je ušutio. Sve mu je bilo jasno, osim razloga zbog kojeg bi se bilo tko usudio učiniti tako drzak čin nasilja. Vratio se u naslonjač i ukočeno se zagledao u šare na sagu i Steline crvene cipele.

Iza Alberta i Mone pojavila se mamurna Winona, pospano zijevajući.

– Što se događa? Zašto se alarm dere?

– Gospođicu Stellu su noćas oteli - obavijestila ju je uplakana Mona.

– Što kažete?! - brzo se otriježnila Winona i najprije zabuljila u ženu, a onda u svog smrtno blijedog muža koji je ukočeno sjedio u naslonjaču pokraj prozora.

U tom neprirodnom položaju zatekla ga i je policija koja se uskoro pojavila na vratima sobe.

– FBI!

U sobu je ušao jedan bijelac, a za njim jedan crnac, obojica pokazujući iskaznicu.

– FBI? - Morgan se zagledao u agente.

– Da, gospodine, otmice spadaju pod saveznu jurisdikciju.

Milijunaš je jedva ustao.

– Ja sam Gus Morgan.

– Agent Dobson - predstavio mu se bijelac i okrenuo se svom crnom kolegi - a ovo je moj partner, agent Smith.

Crni detektiv je samo kimnuo Morganu.

– Molim vas, gospodine Morgane, sad se smirite i pokušajte nam objasniti što se dogodilo.

Morgan se skljkao natrag u naslonjač i ispričao im što je mirnijim glasom mogao sve otkad je sinoć provjerio sobu do alarma koji je maloprije odjeknuo. Smith je prišao prozoru. Razgledao ga je, ali ga nije dotaknuo.

– Jeste li dirali staklo? - pogledao je Morgana.

– Nisam. Na vrijeme sam se sjetio otisaka. Gurnuo sam okvir vrhom prsta.

– Dobro ste postupili - pohvalio ga je agent.

Za to je vrijeme Dobson mirisao onu bijelu maramicu. Na licu mu se pojavila neugodna grimasa.

– Čudno! - pogledao je kolegu. - Miriši na ‘travu sretnih snova’!

– Trava... čega?! - Smith je uzeo maramicu i prinio je nosu.

– Stara indijanska opojna droga - objasnio mu je Dobson. - Mnoga su plemena njome opijala svoje ranjene ratnike prije nego što bi im rezali ili krpali udove.

Morgan ih je slušao sve nervozniji.

– Zar se takve opasne droge mogu kupiti?

– Ne mogu - odgovorio mu je Dobson. - Ali se mogu nabaviti ispod ruke u nekim indijanskim rezervatima. To je vrlo rijetka biljka i raste samo po vrhovima nekih planina. U posljednje smo vrijeme zabilježili rast potražnje, posebno kod mlađih ljudi s dubokim džepom. Oni tom drogom opijaju djevojke i žene po raznim zabavama, a onda ih omamljene svi redom siluju.

Morgan više nije mogao sjediti. Polako je ustao sve bljeđi u licu.

– O. K.! - obratio se Dobson crnom kolegi. - Uvedi ekipu i

reci Georgeu da počne s otiscima u ovoj sobi. Molim vas da sad napustite sobu - dodao je agent nazočnima. - Najprije bih želio porazgovarati s gospodinom i gospođom.

Svi su izašli u hodnik, a Mona ih je uvela u veliki salon za primanje.

– Moj suprug i ja bit ćemo u kuhinji, ukoliko nas za trebate - rekla je Dobsonu.

Ovaj joj je zahvalio pokretom glave i zagledao se po prostranom otmjenom salonu, najvećoj sobi ogromne vile. Nešto dulje zadržao se pred velikim portretom iznad kamina. Upitno je pogledao Morgana koji je sjedio na kauču pokraj Winone.

– To smo ja i moja prva supruga - objasnio je ovaj. - Martha je umrla prije deset godina. Ovo je moja druga supruga - pogledao je Winonu.

Dobson ih je kratko proučavao pa se spustio u naslonjač preko puta njih. Iz džepa je izvadio mali notes i zagledao se u njega. U salon su ušli agent Smith i još dva agenta, noseći metalne kovčege i aparate. Dok su ih montirali na malom stolu u kutu prostorije, Morgan ih je pratio zabrinutim pogledom. Smith im je nešto tiho objasnio pa se pridružio Dobsonu i sjeo u naslonjač pokraj njega. Strpljivo je čekao da Dobson počne.

– Vama je sigurno poznato - agent je pogledao Morgana - da tajne službe poput CIA-e i FBI-a imaju u svojim dosjeima osnovne podatke o svim važnijim građanima, bilo da se radi o znanstvenoj, poslovnoj ili političkoj važnosti.

Kako ga je Morgan samo promatrao stisnutih čeljusti, agent je nastavio:

– O vama i vašim poslovima, na primjer, znamo da su obimni, a o vama da ste jedan od najbogatijih građevinskih poduzetnika u ovome gradu. Vaša građevinska tvrtka zapošljava preko sedamsto radnika, a bruto promet prošle je godine iznosio više od tristo milijuna! Vrlo dojmljiv podatak!

Morgan nije ništa rekao.

– Kao i svi uspješni poslovni ljudi, i vi morate imati mnogo moćnih poslovnih suparnika.

Morgan je odlučno odmahnuo glavom.

– Ni govora! Istina je da se svi povremeno bavimo prilično prljavim poslovnim trikovima zbog konkurencije, ali nikad dosad nisam čuo za slučaj nasilja ili fizičkih prijetnji.

Dok ga je Dobson proučavao, Smith je upitao:

– Ima li vaša kći bilo kakav razlog da pobjegne?

– O čemu to pričate? - gotovo se naljutio Morgan.

– Sudeći po podmetnutoj lutki, izvana provaljenom prozoru i ostavljenoj maramici s ostacima droge, zar vam se ne čini da je imala i pomoćnika?

– Budite jasniji, molim vas.

– Moj kolega želi reći - umiješao se Dobson - da je vaša kći možda imala neku tajnu vezu ili ljubav s kojom se vi niste slagali, pa je sve ovo inscenirala kako bi nas prevarila i dobila na vremenu da napusti zemlju!

Winona nije izdržala da se pakosno ne nasmije:

– Ha! To bi doista bila sretna okolnost, zar ne?

Morgan ju je prostrijelio neugodnim pogledom i obratio se Dobsonu:

– Ni to ne dolazi u obzir. Ja vrlo strogo brinem o mojoj jedinici. Ona nikud ne ide bez pratnje i znam sve o njezinu kretanju i kontaktima...

Tu se naglo zaustavio, ali prekasno. Dobson je već naslutio ono što im Morgan nije želio reći.

– Upravo nas to i brine. Djeca koja žive u strogim uvjetima i pod pomnom paskom često bježe od kontrole pretjerano brižnih roditelja.

– Vodite računa o svojim riječima! - narogušio se Morgan.

Dobson je otvorio usta da mu odgovori, ali ih je zvonjava telefona sve ukopala na mjestu. U mrtvoj tišini, svi su napeto

čekali sljedeći signal, a onda je jedan od tehničara rukom dao znak Dobsonu da se veza snima.

– Podignite slušalicu! - rekao je Dobson Morganu.

Morgan se malo okrenuo i s obližnjeg stolića podigao slušalicu telefona. Nekoga je kratko slušao, a onda objasnio:

– Žao mi je, Marty, nismo u mogućnosti doći. Radi se o vrlo ozbiljnoj obiteljskoj situaciji. Objasnit ću vam poslije.

Još je malo slušao, pa vratio slušalicu i pogledao Dobsona.

– Moj direktor projekta pita zašto nisam na otvaranju novog objekta.

Na vratima se pojavio jedan mlađi agent.

– Oprostite! Ovo sam pronašao u poštanskom sandučiću.

Ušao je i dao Dobsonu bijelu omotnicu bez adrese. Držao ju je s dva prsta, ali tako da ne ostavi otiske na njoj. Dobson je izvadio iz džepa par rukavica kakve upotrebljavaju kirurzi i otvorio omotnicu. Najprije je dugo promatrao sadržaj, a onda pažljivo izvadio jednu polaroidnu fotografiju i zagledao se u nju.

– Vaša kći? - okrenuo je fotografiju i pružio je Morganu.

– Stella! - uzviknuo je ovaj prigušeno. - Srce moje, što su ti napravili?!

– Ne uzbuđujte se - upozorio ga je Dobson. - Kriminalci se često posluže i vještom šminkom kako bi što više zabrinuli i zastrašili roditelje!

– Ne, gospodine - samo što nije plakao Morgan. - Ovo je očito njena krv!

To je već zaključio i agent, ali to nije pokazivao. Winona se približila suprugu da bolje vidi fotografiju. Na krajevima usnica zatitrao joj je jedva primjetan smiješak. Mala drolja je napokon dobila ono što zaslužuje, radovala se u sebi. Napokon ju je netko odalamio po onim velikim bezobraznim ustima. Dobson je okrenuo sliku prema sebi i Smithu.

– Pozadina se jedva vidi, ali po ovom drvenom stupu može

se zaključiti da je zatvorena u nekakvom podrumu, ili možda čak na tavanu.

Smith je potvrdno kimnuo.

Dobson je vratio sliku u omotnicu.

– Smjesta ovo pošalji u naš laboratorij.

Smith je odmah ustao i uputio se prema vratima, ali ga je zaustavio glas jednog od agenata koji su u kutu salona radili na telefonima i faksu:

– Samo trenutak! Šalju nam faks iz glavnog ureda!

Smith je prišao stroju i pričekao da izađu dvije stranice. Na prvoj je bio tekst, a na drugoj nečija fotografija. Smith je bacio pogled na sliku, pa se zadubio u tekst.

– Što je? - nestrpljivo je upitao Dobson.

Smith je završio s čitanjem i uputio im zabrinut pogled.

– Savezni zatvor u Aurori obavještava nas da je prije dva dana iz zatvorskog dvorišta helikopterom pobjegao opasni seksualni ubojica! Zove se James White, također poznat pod nadimkom Bijeli Indijanac!

– Što kažete?! - ustao je s kauča smrtno blijedi Morgan.

Smith im je pružio papir i sliku, a Dobson se pozornije zagledao u uzbuđenog Morgana.

– Poznajete ga?

– Da li ga poznajem? - čudno se iscerio milijunaš. - Zbog mog je svjedočenja poslan na doživotnu robiju!

Dobson je od silnog uzbuđenja ustao iz naslonjača.

– Kakve ste vi veze imali s tim čovjekom?

Morgan je ponovno sjeo i počeo pričati slabim glasom:

– Bio je noćni čuvar na jednom od naših gradilišta. Jedne je noći u građevinskoj prikolici iznenadio jednu od mojih mladih tajnica, koja se tamo kasno zadržala radeći na planovima, i ubio ju je pri pokušaju silovanja.

Dobson se zagledao u Jamesovu fotografiju.

– Gospodine Morgane, ovo nije dobra vijest.

– Kako se to dogodilo? - upitao je Smith.

– Došao sam po djevojku oko pola deset da je odvezem kući, ali kad sam otvorio vrata prikolice, naišao sam na groznu scenu. Djevojka je ležala na improviziranom drvenom krevetu za odmor radnika i izgledala mi je onesviještena, a Indijanac joj je upravo trgao donje rublje. Bio je u takvom zanosu da me nije ni primjetio. Dohvatio sam s poda ciglu kojom su pridržavali vrata prikolice i tresnuo ga njome po glavi. Tek kad sam je pomaknuo, primijetio sam veliku krvavu mrlju iza njene glave na drvenom zidu prikolice. Valjda je u borbi s njim pala na leđa i udarila glavom o zid. Vezao sam kriminalca žicom i pozvao policiju i Hitnu pomoć. Već su je tamo proglasili mrtvom.

– Ovo nikako ne sluti na dobro! - ponovio je Dobson i vratio se u naslonjač.

Morgan je pogledao Winonu koja ga je čudno promatrala. Njoj su odjednom postale jasnije mnoge stvari, ali ih je mudro zadržala za sebe. No agentima FBI-a otvorili su se novi vidici i niz neugodnih mogućnosti.

– Znači - zaključio je Dobson gledajući Jamesovu sliku - Indijanac je sjedio na robiji pet godina isključivo na osnovi vašeg svjedočenja, zar ne?

– Kako to mislite ‘isključivo’? - narugao mu se Morgan. - Odmah sam pozvao policiju, koja je došla i na licu mjesta obavila uviđaj.

– Da, da, to je u redu, ali ja govorim o materijalnim dokazima, poput njegove sperme, prijašnjih prekršaja seksualne prirode i tomu sličnim pojedinostima. U ovoj obavijesti, na primjer - Dobson je pogledao faksiranu poruku - stoji da prije nije učinio nikakvo kazneno djelo.

Jedino je Winona primijetila da je Morgan progutao slinu.

– Ovo nije dobar znak, gospodine Morgane - nastavio je kukati Dobson. - Momak je očito pobjegao s jednom jedinom

namjerom, a ta je da vam se što strašnije osveti zbog vašeg svjedočenja na sudu!

Morganovo je lice postalo gotovo pepeljasto. Winona je iznenada ustala.

– Kamo ćeš?! - gotovo se uplašio Morgan.

– Mislim da sam dovoljno čula. Idem se gore odmoriti.

Dobson ju je ispratio pogledom i predložio:

– Možda biste se i vi sad mogli malo opustiti, gospodine Morgane. Mi ćemo u međuvremenu porazgovarati s vašom poslugom i obaviti neke tehničke stvari.

Morgan nije čekao da mu se ponovi. Tromo je ustao i uputio se prema velikom predvorju. Popeo se na kat i ušao u veliku spavaću sobu u kojoj je zatekao svoju zamamnu suprugu kako sjedi u naslonjaču pokraj velikog prozora i bezobrazno mu se ceri. Sjedila je prekriženih nogu i očito uživala u novonastaloj situaciji.

– Što je tako smiješno? - Morgan joj je uputio gotovo neprijateljski pogled.

Winona je nastavila ljuljati desnu nogu.

– Smiješan si - i dalje mu se pakosno cerila. - Ono tvoje svjedočenje na sudu bilo je toliko prozirno da su se sada zabrinuli čak i ovi agenti dolje!

– O čemu to trabunjaš? - Ijutito je upitao Morgan.

Winona neko vrijeme nije ništa rekla, a onda ga je hrabro upitala:

– Zapravo si ti pokušao silovati jednu djevojku, zar ne? Shvatila sam to kad si spomenuo da si ga zatekao kako joj trga gaćice! Tvoj omiljeni ‘zaštitni znak’! Ali kad je u borbi s tobom pala i udarila glavom o zid, izašao si, pozvao Indijanca, udario ga ciglom po glavi i dovukao ga na njeno tijelo u prikolici. Tamo si ga vezao i pozvao policiju. Prirodno, nitko nije vjerovao jednom indijanskom radniku. Svjedočenje lokalnog moćnika i milijunaša odigralo je glavnu ulogu u

određivanju njegove sudbine. E pa, momak je sad vani i u posjedu tvoje lijepe kćerkice! Napokon si upao u jednu od mnogobrojnih rupa koje si godinama tako vješto kopao pod drugima!

Morgan ju je gledao stojeći skamenjen.

– Jedino me muči zašto si je morao ubiti! - nastavila ga je razdirati Winona. - Zašto joj jednostavno nisi platio ili je nečime podmitio ili ucijenio, kao što si cijelog života običavao?

– Zaveži, kučko! - viknuo je Morgan i krenuo prema njoj podignute šake. - Tko si ti da mi držiš predavanja o moralu?

– Tko sam ja? - još mu se više iscerila iz naslonjača. - Zar si već zaboravio? Ja sam tvoja posljednja tajnica koju si silovao na stolu svoje radne sobe! Ali umjesto da te ucijenim ili prijavim policiji, pristala sam se udati za tebe iz dva vrlo jednostavna razloga: volim tvoje milijune i tvoj perverzan način vođenja ljubavi!

Morgan se skljkao na rub kreveta, a Winona ga je odlučila dotući.

– I otada, već pune tri godine, nastavio si me silovati svake noći. Jedino mi nije jasno zašto mi nisi ispričao o suđenju i ubojstvu tajnice. Zamisli da dođe do novog suđenja tom Indijancu i da se ja pojavim kao njegov svjedok obrane? Što misliš, bi li ti nova porota vjerovala kad bih im ispričala kako si me onoga dana zgrabio, bacio preko radnog stola i nabio mi ga kroz strgane gaćice? Pa još kad bi se pojavile i ostale bivše tajnice koje si ušutkao bogatim čekovima, mislim da ti ne bi bilo spasa!

Morgan je sve teže disao. U jednom se trenutku uhvatio rukom u području srca koje mu je snažno udaralo.

– Što hoćeš od mene, škorpijo? - uputio joj je očajan pogled.

– Zapravo, ništa - odgovorila mu je Winona i razdvojila

svoje duge noge. - Sve što sam u sebi tajno priželjkivala, upravo si to sam sebi učinio. Nije moglo ispasti bolje. Jedino gorim od znatiželje da čujem što će reći Indijanac kad uskoro, ako već nije, otkrije da ti je kćerkica još nevina u dvadeset trećoj godini!

Morgan ju je davio očima.

TRI

Stotinjak kilometara od grada, u brdima Terra Cotte, James White je nervoznim koracima hodao od jednog do drugog zida brvnare. Stella je sjedila na podu, i dalje ruku vezanih iza sebe i oko drvenog stupa. To je bio krajnje neugodan položaj i počela je osjećati jake bolove u ramenima. Odлучila je prva progovoriti:

– Što će biti sa mnom?

James je nastavio hodati ne obraćajući pozornost na nju.

– Želim znati što će biti sa mnom! - djevojka je povisila glas.

James se zaustavio i zagledao u nju.

– Vaša sudbina ovisi o ponašanju vašega oca.

– Mislite, o količini novca koji ste zahtijevali za mene?

– Njegov prljavi novac me ne zanima! - iznenadio ju je odgovor.

– Onda... onda mi nije jasno zašto sjedim ovdje?

James joj je prišao i sagnuo se.

– Dobro pogledajte moje lice! Kao da je isklesano iz kamena, zar ne? Pet godina teške robije učinilo me je deset godina starijim. Pet dugih godina proveo sam u besanim noćima, teškom fizičkom radu i duhovnom paklu - zbog vašega oca!

– Ne razumijem vas - djevojka je zatreptala dugim trepavicama. - Kakve veze ima vaša zla sudbina s mojim ocem?

– Vaš me je odvratni otac svojim lažnim svjedočenjem strpao na doživotnu robiju za zločin koji je sam počinio! Ali sad je došao red na njega da pati i za sve plati!

Stella je osjetila hladne žmarce. Čovjek pred njom bio je ispunjen mržnjom i neutaživom žudnjom za osvetom.

– Još ne razumijem o čemu govorite - rekla je tišim glasom.

Ali James joj nije odgovorio. Uspravio se i prišao stolu na kojem je stajala vrećica s hranom koju je sinoć usput kupio. Izvadio je kruh i nekoliko konzervi mireno ih slažući po površini stola. Na kraju je izvukao veliku plastičnu bocu Pepsi-Cole.

– Želim čuti zašto ste tako ljuti na moga oca! - ponovila je Stella glasnije. - O kakvom to njegovu zločinu govorite?

I dalje stojeći pokraj stola, James ju je pogledao.

– Sigurni ste da vam neće pozliti?

Stella mu nije odgovorila. Moglo se vidjeti kako drhti. Nije bila naviknuta na neprospavane noći po brvnarama bez klima-uređaja i pokrivača. James je primijetio kako joj se tresu koljena pa je otišao do velikog kamenog kamina i počeo slagati drva. Dok je to radio, Stella ga je pratila umornim očima.

Šibicom je upalio vatru koja se ubrzo rasplamsala.

– Te proklete noći u studenome - počeo je pripovijedati promatrajući plamen - sjedio sam pokraj vatre koja je gorjela nasred novog gradilišta vašega oca na kojem sam radio kao noćni čuvar. Nisam bio naoružan ničime osim telefonom kojim sam se trebao poslužiti u slučaju opasnosti. Tako sam se drijemajući grijao kad me oko deset sati prenuo motor nečijeg automobila. Iz njega su izašli vaš otac i jedna mlada žena, ne starija od vas. On je u ruci držao bocu vina. Ušli su u prikolicu za planiranje u kojoj je između ostalog bio i drveni krevet za odmor.

Stella je strpljivo čekala da se prisjeti.

– Sigurno mi je sam vrag šapnuo na uho da odem do prikolice i pogledam što se tamo događa. Popeo sam se na plastičnu kantu i provirio kroz prljavi prozor. Ugledao sam vašeg pripitog oca kako sjedi na krevetu s bocom u ruci i pije, dok je ona djevojka nešto prelistavala po planovima. Odjednom se okrenula prema njemu i upitala ga o kakvoj se to

pogrešci radi. Rekla je da je osobno kopirala te planove i da ne primjećuje ništa neobično.

Do tada čučajući pokraj vatre, James se sada spustio na pod i leđima naslonio na drveni zid.

– Na to joj je vaš otac, već prilično pripit, odgovorio da je nije doveo da provjeri planove, nego da mu pocucla onu stvar!

Na Stellinu licu nije se pomaknuo ni najmanji mišić. Već je dovoljno poznavala svog vulgarnog oca i znala je za njegove perverzne navike. Osjetila je da James ne laže.

– Mlada službenica se uvrijedila, uzela kaput i suznih očiju pošla prema vratima. Ali vaš je otac skočio s kreveta i zaustavio je. Počeo joj se obraćati vrlo nepristojnim riječima. Pitao ju je zašto stalno odijeva kratke suknje ako ne zato da bi zavodila, a ona mu je odbrusila da se njega ne tiču njena odjeća i moda. Na to ju je on jednim zahvatom okrenuo prema drvenom ležaju uza zid i primorao je da sjedne. Počeo joj je širiti noge i zavlačiti ruku među bedra. Jadna se djevojka branila i nekako je uspjela ustati, ali ju je vaš otac tako jako gurnuo natrag na krevet da je udarila glavom o drveni zid prikolice i izgubila svijest. Kao da se ništa nije dogodilo, otkopčao je rasporak i počeo joj trgati gaćice.

– Prestanite! - zavrištala je Stella odjednom.

James se zagledao u njene vlažne oči.

– Željeli ste čuti zašto sam pet godina sjedio u zatvoru - podsjetio ju je i nastavio mirnim glasom pribranog čovjeka: - Kad sam shvatio što joj vaš otac namjerava učiniti, sišao sam s kante i zalupao na vrata prikolice. On ih je otvorio sa zgranutim izrazom na svom pijanom licu. Objasnio sam mu da sam njegov noćni čuvar i da sam čuo nečije vikanje i pozive u pomoć. On mi je lakonski objasnio da se prepirao s tajnicom u vezi s planovima i da je nezgodno pala i onesvijestila se. Ušao sam u prikolicu i nadnio se nad onesviještenu djevojku. Opipao sam joj bilo i ustanovio da ga nema. Ne okrećući se, rekao sam

vašem ocu da je djevojka mrtva. Uskoro me nešto lupilo po glavi i izgubio sam svijest.

James je osjetio potrebu za kratkom stankom.

– Osvijestio sam se vezanih ruku na stražnjem sjedalu policijskog vozila i pitao što se dogodilo i zašto sam vezan. Policajac koji je sjedio pokraj mene na licu mjesta me je optužio za pokušaj silovanja i ubojstvo drugog stupnja. Zaprepastio sam se. Ma o čemu on priča? Na brzinu sam mu ispričao što se zapravo dogodilo, a on me samo mirno saslušao i savjetovao da ne govorim dalje bez odvjetnika. Kojeg odvjetnika, jedva sam imao novaca za hranu. Zbog bijede i siromaštva sam i došao raditi u grad. Živio sam sa sestrom koju je muž ostavio s dvoje djece i želio sam im pomoći. Ali država mi je odmah dovela svog mladog odvjetnika, bez pravog iskustva i nezainteresiranog za moj slučaj. Čak mi ni on nije vjerovao. Nitko mi nije vjerovao ni poslije na sudu; mislili su da sam izmislio vještu priču za naivčine, jer nitko nije mogao ni zamisliti da bi jedan tako poznat, tako bogat i utjecajan čovjek poput vašega oca mogao učiniti tako odvratno djelo!

Stella je jecala pognute glave. Vjerovala mu je svaku riječ.

– Iz policijskog izvješća sam odmah shvatio što mi se dogodilo. Kad je uvidio da je ubio nesretnu djevojku, vaš kukavički otac me udario ciglom i onesvijestio me. Skinuo mi je hlače i gaće i vezao mi ruke nekakvom žicom s gradilišta. Njoj je strgao donje rublje, a onda je strgnuo moju indijansku ogrlicu i rasuo zrnca svuda po krevetu i podu kao dokaz da smo se borili.

James je desnom rukom obrisao suzu i nastavio:

– Dvanaest bijelih porotnika odlučivalo je o mojoj krivnji samo dva sata. Osudili su me na doživotnu robiju bez prava na pomilovanje prije nego što odslužim dvadeset pet godina. Ako bih ikada ponovno izašao na slobodu, imao bih šezdeset godina. Plakao sam na sudu, preklinjao ih da mi vjeruju,

zaklinjao se u Boga i Velikog Duha da sam potpuno nevin, ali tko bi povjerovao bijednom Indijancu i posumnjao u svjedočenje jednog od najuglednijih i najmoćnijih ljudi toga kraja!

Stella ga se nije usuđivala ni pogledati.

– Oh, Bože dragi... - jecala je rasplakana i pognute glave.

– Vi mi, naravno, ne vjerujete - tužno se nasmiješio James.

– Naprotiv - zapanjio ga je djevojčin odgovor. - Vjerujem vam svaku riječ. To što ste mi upravo ispričali tako strašno podsjeća na vulgarni rječnik i ponašanje mog sirovog oca.

Napokon ga je pogledala očiju crvenih od suza.

– Moram na zahod, a i ruke su mi opasno utrnule.

James je još malo sjedio promatrajući je, a onda ustao i otključao joj lisice. Stella se uspravila trljajući utrnule laktove i ramena. Odveo ju je do kupaonice sa zahodom i širom otvorio vrata.

– Kao što vidite, prozor je zakucan - upozorio ju je.

Zatvorio je vrata za njom i ostao pokraj njih leđima naslonjen na zid. O nečemu je duboko razmišljao. A kad se Stella ponovno pojavila na vratima, poveo ju je za ruku do starog kauča i posjeo je. Stavio joj je lisice samo na lijevu ruku, a drugi je dio zakvačio za poduži lanac čiji je kraj omotao oko drvenog stupa i zaključao ga lokotom. Tako vezana, djevojka se mogla više kretati ili po želji otići na zahod. Na kraju joj je pokrio krilo dekom.

– Jeste li gladni? - upitao ju je.

Djevojka je potvrdno kimnula. On je otišao do stola i narezao kruh. U jedan joj je tanjur narezao salamu i sir i sve joj je to donio i stavio na kauč pokraj nje. Stella je odmah počela jesti, a James se vratio do stola i tamo ostao stajati odsutan duhom. Zatim se zagledao u putnu torbu ispred sebe i izvadio iz nje novu malu videokameru. Nakon što ju je kratko razgledavao držeći je u desnoj ruci, podigao ju je prema

djevojci.

– Vidite li ovu kameru? - upitao ju je. - Njome sam namjeravao snimiti nekoliko scena vašeg mučenja, silovanja i na kraju sekvencu u kojoj vas davim golim rukama! Onda sam trebao poslati tu jezivu vrpču i jedno pismo vašem odvratnom ocu u nadi da će ga vaša sudbina naposljetku ubiti!

Stella je prestala jesti.

– Pa što čekate? - provjerila je.

– Eh! – čudno se osmjehnuo James. - U mojoj je mašti sve to bilo lako i pričinjavalo mi je neko lažno zadovoljstvo. Jer osveta je najslađa dok se o njoj samo sanja. Ali kad sam vas one noći prvi put ugledao tamo na vašem krevetu, uhvatila me panika. Nisam vas ni u mašti mogao zamisliti tako lijepom i finom djevojkom. Moja dugogodišnja žudnja da vas uprljam i ubijem odjednom je splasnula, a zamijenio ju je strah od Velikog Duha. Prve noći u ovoj brvnari u snu su me posjetili moji pokojni preci. Govorili su mi da oni koji se osvećuju nisu ništa manji zločinci od onih koji su im učinili zlo. A onda me vaša fizička nazočnost napokon promijenila. Sad se stidim i sebe i svojih prljavih namjera.

Stella ga je gledala širom otvorenih zjenica. Odjednom se počela nadati.

– Moje grubo lice možda podsjeća promatrača na nekakvog nasilnog muškarca, ali nikad nisam ubio ni šumsku zvijer! Zapravo obožavam životinje, posebno vukove čiji me surov život tako često podsjeća na moj vlastiti.

– Pa... - usudila se Stella - što ćete onda učiniti sa mnom?

– Preko vas, i jedino preko vas, možda ću nekako doći do kamenog srca vašeg bezdušnog oca. Jer jedino od njega mogu dobiti zasluženu zadovoljštinu i pravdu. A za početak ću mu napisati pismo s prijedlogom koji neće moći odbiti!

James je sklonio stvari sa stola i stavio ispred sebe list čistog papira.

Otprilike u isto vrijeme, oko dva i trideset, na vrhu zavojitog stubišta pojavila se Winona, izvanredno dotjerana i našminkana poput filmske zvijezde. Primijetivši na sebi začuđene poglede dvojice agenata u predvorju, osjetila je potrebu da im objasni svoje namjere:

– Idem u grad. Kad god sam pod nekim stresom, liječim se odlaskom u kupnju.

– Potpuno vas razumijem - rekao je Dobson i upitao: - Kako je gospodin Morgan?

– Leži gore u sobi i spava kao da je u komi. Ovo što nam se događa moglo bi ga i ubiti. Već je doživio dva vrlo opasna srčana udara.

– Imat ćemo to u vidu - obećao joj je Dobson.

Winona je navukla rukavice i sjetila se upitati:

– Ima li kakvih novosti o Bijelom Indijancu? Jeste li saznali bilo što?

Agentima FBI-a je bilo neugodno.

– Ne mnogo - snuždeno je priznao Smith. - Ali naš je laboratorij uspio razaznati pozadinu iza vaše pokćerke.

Winona je radoznalo podigla obrve.

– Djevojka je snimljena vezana za stup u nekoj brvnari. Nažalost, takvih je puno izletišta na Terra Cotti. Nekoliko naših agenata u civilu već se voze terenom u nadi da će negdje primijetiti osumnjičenog koji se služi ukradenim plavim autobusom.

Winona je bez riječi izašla pred vilu. Sjela je u svoj privatni crni Porsche kabriolet i odjurila niz aveniju.

Na samoj obali Michiganskog jezera nalazio se otmjeni restoran. Premda je bio otvoren i za širu publiku, u njemu se uglavnom okupljalo društvo s dubljim džepovima. Pokraj restorana je bila i privatna luka za jahte koje su se blago ljuljale na mirnoj površini velike vode. Winona je sjela za slobodan

stol na terasi. Naručila je crnu kavu i otvorila novine prekrivši svoje duge noge u jednoj od najizazovnijih poza. Nazočni muškarci su odjednom imali problem s očima.

Točno u tri na vratima terase pojavila su se dva lokalna gangstera. Viši i markantniji po imenu Jeff odmah je uočio osamljenu damu za stolom. Pogledao je svog znatno nižeg i punašnjeg prijatelja.

– Što kažeš, Vick?

– Definitivno ona - potvrdio je ovaj. - Dvodijelni ljubičasti kostim, bijeli šešir, tamne čarape, ljubičaste cipele, i rekla je da će čitati *Evening Star*!

Jeff je pročistio grlo i zakoračio prema sredini terase. Zaustavio se pokraj stola i malo nagnuo prema Winoni koja je spustila novine.

– Oprostite...

– Da, da, to sam ja! - nije mu dopustila da završi. - Sjednite.

Gangsteri su se spustili u dva slobodna pletena stolca. Bili su smrtno ozbiljni i nekoliko trenutaka samo su nijemo buljili u ljepoticu. Naposljetku joj se Jeff obratio poslovnim tonom:

– Gospođice, nemam pojma tko ste i što želite od nas, ali inzistiram da mi najprije objasnite odakle vam moj telefonski broj kojeg uopće nema u imeniku! Samo troje ljudi zna broj koji ste jutros nazvali i na kojem ste ostavili poruku!

– I to mi je poznato - potvrdila je. - Jedan od te trojice je slučajno moj suprug Gus Morgan.

Gangsteri su se neobično umirili. Trebalo im je malo vremena da dođu k sebi.

– Vi ste supruga Gusa Morgana? - napokon je promućao Jeff koji je očito bio glavni.

– Ne paničarite, momci - umirila ih je Winona. - Znam sve o vašim vezama s mojim mužem. Ne znam koliko ste ljudi pretukli, koliko nogu i ruku polomili, koliko bubrega izbili, koliko čeljusti i zuba za njega sredili, ali sam čula da ste vrlo

učinkoviti u svom prljavom poslu, i krajnje pouzdani.

Jeffu se odmah nije svidio njen bezobrazni ton.

– Što želite od nas, gospođo Morgan? - suho ju je upitao.

– Da i meni učinite sličnu uslugu.

– Budite malo jasniji - procijedio je Vick kroz zube.

Winona je pričekala da im priđe mlada konobarica koja je upitala muškarce što žele. Ovi su naručili dva *cappuccina*, a Winona još jednu kavu. Kad se djevojka udaljila, Winona je pogledala oko sebe pa se nagnula bliže dvojici gangstera.

– Prije otprilike pet godina - počela im je objašnjavati povjerljivim glasom - moj seksom opsjednut muž jedne je noći namamio na gradilište jednu od svojih mladih tajnica i tamo je u prikolici pokušao ‘opaliti’. Kad se djevojka pobunila, došlo je do gužve u kojoj ju je moj suprug snažno gurnuo na zid u koji je udarila glavom i na mjestu preminula!

– Polako, gospođo! - prekinuo ju je Jeff, također zavjereničkim glasom. - O tom smo slučaju opširno čitali u novinama. Gospodin Morgan je zapravo zatekao u prikolici nekog Indijanca, onesvijestio ga i ovaj je poslije osuđen na doživotnu robiju za ubojstvo drugog stupnja!

Winona ih je promatrala s očitom sućuti i oni su to primijetili.

– Da - iscerila im se - to je bila priča za naivčine poput vas dvojice i dvanaest članova potpuno bijele porote. Ali istina je, nažalost, drukčija. Kad je taj Indijanac, inače naš noćni čuvar, otvorio vrata kabine da izvidi što se zbiva i zašto djevojka vrišti i zove u pomoć, ona je već ležala mrtva na krevetu. Moj muž se brzo snašao i pozvao ga unutra da mu pomogne, a onda ga onesvijestio udarcem cigle po glavi. Gus mu je spustio hlače, vezao ruke žicom i pozvao policiju. Ostalo, vidim, dobro znate. E, prije tri dana taj je Indijanac pobjegao iz zatvora i čim se dokopao slobode, požurio je da se osveti mom suprugu. Sinoć je iskoristio stanku između dva alarma i oteo Stellu iz

njene sobe!

Gangsteri su je gutali očima. Ovo je za njih bila novost.

– Naravno, novine o tome još nemaju pojma jer FBI provodi tajnu istragu.

– Šalite se? - promućao je Jeff muklo. - Valjda ne govorite o onom Indijancu koji je prije dva dana helikopterom pobjegao iz dvorišta saveznog zatvora u Aurori?

Winona je gurnula pred njega *Evening Star* s Jamesovom slikom na prednjoj stranici.

– Govorim o Bijelom Indijancu! - gledala ga je ravno u oči. - A sudeći po ovoj fotografiji, taj momak očito ne zna za šalu!

Jeff se zagledao u Jamesa, a Winona je nastavila:

– Od vas se sad očekuje da preduhitrite policiju i pronađete Indijanca i moju pokćerku. Nalaze se negdje u brdima Terra Cotte, a on je drži u jednoj od brvnara za iznajmljivanje. FBI kaže da se vjerojatno služi i ukradenim plavim autobusom. Zasad znam samo toliko.

– Ali... - Jeff je raširio ruke - zašto nas petljate u to? Zašto jednostavno ne prepustite policiji da ih pronađe?

– Ako ih policija pronađe prije vas dvojice - objasnila im je staloženo - Indijanca će vratiti na robiju, a moju pokćerku natrag njezinu ocu! A ja upravo to želim spriječiti. Zato sam vam spremna platiti sto tisuća dolara da ih prvi pronađete i eliminirate. Ali učinite to tako da izgleda kao da je Indijanac najprije upucao Stellu, a onda pucao sebi u sljepoočnicu. To vam neće biti prvi put, zar ne?

Jeff je mislio da sanja, a njegov prijatelj je ljutito primijetio:

– Kako se usuđujete?! Što vi mislite, tko smo mi?

– Vi?! - Winona je napravila grimasu odvratnosti. - Vi ste dvije bezosjećajne vucibatine koje su za novac isprebijale i doživotno osakatile priličan broj ljudi. A kad bih vam ponudila odgovarajući iznos, uvjerenam da biste poslali na onaj svijet i rođenu majku!

Nakon što im je tim riječima objasnila tko su i koliko ih cijeni, Winona je razdvojila svoje privlačne noge i desnim stopalom gurnula prema Jeffu omanju sportsku torbu koja je ležala pod stolom.

– U ovoj je torbi pedeset tisuća u gotovini! - objasnila mu je tonom poslovne žene. - Kad obavite posao, osobno ću vam ovdje donijeti ostatak.

Gangsteri se dugo nisu pomaknuli, a onda se Jeff malo nagnuo da pogleda torbu. Stavio ju je u krilo i pregledao sadržaj. Na dnu je doista ležalo pet svežnjeva novčanica uredno složenih u banci. Zatvorio je torbu i zadržao je u krilu.

– Još ne razumijem zašto? - upitao je.

– Lakomost! - objasnila je Winona jednostavno. - Cijeli je Zapad naseljen, osvojen i sagrađen zahvaljujući lakomosti pojedinaca. Muškaraca i žena poput vas i mene. Kako još ne shvaćate? Kad moj suprug čuje za smrt svoje jedinice, na mjestu će se srušiti mrtav. Ja ću automatski postati njegova jedina nasljednica i najbogatija u ovome kraju.

Gangsteri su je promatrali u nevjerici.

– A što ako ih ne pronađemo prije FBI-a? - usudio se zapitati Vick. - Što će biti s ovim novcem?

– Ništa - slegnula je ramenima. - Ostat ću kratka za pedeset tisuća.

Razgovor je prekinula mlada konobarica koja ih je ljubazno poslužila i udaljila se.

– Dogovoreno! - potvrdio je Jeff pogodbu. - Odlazimo u potjeru iz ovih stopa.

Winona je otpila iz svoje šalice i ustala. Već se okrenula da ode kad se nečega sjetila:

– Ah, da... - zatreptala im je zavodnički. - Prije nego što ubijete moju pokćerku, učinite mi uslugu i obojica je dobro napumpajte!

Primijetivši njihova zapanjena lica, dodala je:

– Stella je još nevina, znate. Tatica ju je ljubomorno čuvao za princa iz bajke i strogo vodio računa da je slučajno ne probuši neki nepoželjni gelipter. Ne želim da umre a da ne iskusi što je propustila sve ove godine. I ne brinite, neće vam biti dosadno. Ima dvadeset tri godine i vrlo je lijepa djevojka!

Vragolasto im je namignula i otišla prema izlazu zanosno se ljuljajući u bokovima.

– U životu sam sreo mnogo različitih kurvi - promrmljao je Vick - ali ovakvu nikad! Pa ne misli valjda da ćemo stvarno ukokati tu jadnu djevojku?

Njegov prijatelj i šef uputio mu je ledeni pogled.

– A kako zamišljaš da zaradimo sto tisuća za nekoliko sati?

ČETIRI

U srijedu ujutro među neispavanim agentima FBI-a pojavili su se prvi znakovi stresa. Već je prošlo više od sedamdeset sati od djevojčine otmice, a od otmičara ni traga ni glasa. Nekoliko ekipa koje su kružile brdima Terra Cotte u privatnim automobilima još nisu primijetile ništa sumnjivo, a i radilo se o ogromnom planinskom području s nekoliko manjih sela i tisućama privatnih vikendica i kuća za iznajmljivanje. Agentima je najteže padala stroga zapovijed da se ne smiju ničime otkriti jer James i dalje mora vjerovati da Morgan još nije prijavio Stellin nestanak.

Iza zamagljenog stakla ulaznih vrata Morganove vile pojavila se nečija silueta i pritisnula melodično zvono.

– Hej! - nasmiješio se neki čovjek Smithu koji je otvorio vrata. - Je li gospodin Morgan kod kuće?

Morgan se zatekao u predvorju sa šalicom čaja u ruci i odmah je prišao vratima.

– Ja sam Gus Morgan - zagledao se u Čovjeka pa u žuti taksi ispred kuće.

– Hej! - opet se nasmiješio vozač taksija. - Ovo pismo mi je predano za vas kasno sinoć, ali sam bio zamoljen da vam ga uručim tek danas u deset.

– Dajte mi to! - Smith je pružio ruku, ali vozač je brzo povukao pismo natrag.

– Naređeno mi je da pismo predam osobno gospodinu Morganu! - pravdao se.

Smith je izvadio iskaznicu FBI-a.

– Ne zanima me tko ste, ja sam plaćen sto dolara da ovo uručim gospodinu!

– U redu je - Morgan je uzeo pismo od vozača. - Puno vam hvala.

– Kako je izgledao čovjek koji vam je dao pismo? - brzo je upitao Smith.

– Zapravo - češkao se ovaj iza uha - nisam ga baš dobro pogledao, bila je noć. Zaustavio me je na autocesti broj 5 i predao mi to s novčanicom od sto dolara. Mislim da je imao prilično čudno lice...

– Indijansko? - podsjećao ga je agent nervozno.

– Da, mogao je biti Indijanac.

– Je li bio nalik na ovoga? - Smith mu je pružio jutarnje novine s Jamesovom fotografijom na prvoj stranici.

Vozač je razrogačio oči.

– Da! To je on!

– Hvala!

Agent mu je zalupio teška vrata ispred nosa i okrenuo se Morganu koji se upravo spremao popeti na kat.

– Gospodine Morgane - obratio mu se Smith - možemo li mi prvi pregledati sadržaj pisma?

– Bojim se da ne možete - odbio je ovaj hladnim glasom.

– Što se događa? - pojavio se Dobson iz kuhinje.

– Neki taksist je gospodinu upravo donio Jamesovo pismo!
- uzbuđeno ga je izvijestio njegov crni kolega.

Dobson se ukočio u mjestu.

– Poslije, gospodo - Morgan im je uputio vrlo umoran smiješak. - Dopustite da ga prvi pročitam, a onda možete raditi s tim pismom što god vas je volja!

Agenti su zaključili da ne treba dalje inzistirati. A kad se Morgan popeo i ušao u svoj privatni ured, Dobson je pogledao Smitha.

– Otkud znaš da je pismo Jamesovo?

– Taksist ga je opisao i prepoznao iz novina. Nažalost, u Jamesu još teče indijanska krv i vješto nas je zavarao. Uručio mu je pismo negdje na autocesti broj 5! A to je prilično daleko od Terra Cotte, zar ne?

Dobson nije ništa rekao. Samo se zabrinuto zagledao u vrh stubišta. Gorio je od nestrpljenja da sazna što to James piše Morganu, ali je morao čekati da dođe red na njega.

Morgan je sjeo za svoj mali radni stol, ali se nije usudio odmah otvoriti omotnicu. Dugo ju je sa strahom promatrao, a onda je drhtavim prstima poderao sa strane i izvukao presavijen papir. Iz ladice je izvadio naočale za čitanje i zagledao se u rukom napisanu poruku:

“Pet teških i odvratnih godina planirao sam i pripremao se za ovaj preslatki trenutak osvete. Budući da dobro znam da prvi put u svom bijednom životu nisi u stanju nikoga platiti, podmititi ili ucijeniti kako bi spasio svoju ljigavu kožu, savjetujem ti da odmah po primitku ovog pisma sazoveš konferenciju za tisak i pred TV kamerama i nazočnim novinarima priznaš što si učinio onoj jadnoj djevojci prije pet godina i objasniš im kako si me podmetnuo da umjesto tebe platim visoku cijenu tvog kriminalnog djela. A ukoliko to ne učiniš u roku od šest sati nakon primitka pisma, za sve će mi morati platiti tvoja lijepa kći, a njezina patnja, poniženje i na kraju nasilna smrt bit će snimljeni na videovrpcu i dostavljeni tebi na gledanje!

Bijeli Indijanac. “

Gus Morgan je pomislio da će ga udariti kap. Na trenutak nije osjetio čak ni otkucaje vlastitog bolesnog srca. Dok je nepomičan buljio u Jamesovu poruku, ruke su mu se sve očitije tresle. Znači, to je to, razmišljao je s neprirodnim smiješkom na poplavljenim usnama. Indijanac ga je napokon stjerao u kut ili, kako ono Winona reče, gurnuo ga u jednu od jama koje je iskopao. Za čovjeka Morganova kova, koji je do tada izigravao “malog boga”, ovo je bila doista bezizlazna situacija. I premda mu je telefon bio nadohvat ruke, nije više imao koga nazvati.

Sve njegove veze, od gradonačelnika do guvernera, odjednom su se prekinule. Na vezi je bio čovjek koga je onako brutalno podmetnuo umjesto sebe i zauvijek unesrećio. A taj nije spreman pregovarati, njega ne zanima Morganov novac, on želi Morganovu kožu ili će početi živu derati njegovu voljenu jedinicu!

Morgan je pogledao uokvirenu fotografiju na rubu stola. Na slici u boji bili su zagrljeni on i već odrasla Stella koja se pomalo tužno smiješila. Donio je brzu i jedinu odluku koju mu je Indijanac ostavio. I dalje gledajući fotografiju, Gus Morgan je nesvjesno pružio ruku prema priboru za pisanje i izdvojio kemijsku olovku. Dugo je o nečemu razmišljao, a onda okrenuo Jamesovo pismo i počeo pisati na čistoj poledini.

Dobson je nervozno šetao predvorjem.

– Što radi tako dugo?

– Mogu zamisliti! - Smith je također pogledao gore. - James mu je sigurno postavio neke uvjete ili zahtjev za novčanu...

Prekinuo ga je pucanj iz pištolja.

– Bože! - Dobson je potrčao prema stubištu, a Smith za njim.

Na vratima spavaće sobe pojavila se uvijek dotjerana Winona.

– Kakav je to bio prasak? - izbezumljeno je gledala agente koji su uletjeli u Morganovu radnu sobu.

Dok su kao skamenjeni stajali na otvorenim vratima, njoj je sve postalo jasno. Polako im je prišla iza leđa i pogledala u sobu između njihovih širokih ramena. Na stolu je ležao presamićeni Morgan kome je iz prostrijeljene glave curila tamna krv. Bio je okrenut prema Stellinoj slici, buljeći u nju širom otvorenim beživotnim očima. U desnoj je ruci još držao mali revolver.

– Bože! - ponovio je gotovo očajni Dobson. - Ovo nam se nije smjelo dogoditi!

Osjetivši Winoninu ruku na leđima, okrenuo se.

– Gospodo, zašto nas niste ozbiljnije upozorili na gospodinovo psihičko stanje? Njegov poslovni i osobni profil iz naše kartoteke svjedočio je suprotno.

U Winoninim očima pojavile su se prve suze, ali ne kao posljedica žalosti.

– Ne okrivljajte sebe - rekla im je glasom slomljene žene. - Kakvo je to pismo pred njim?

Dobson je tek tada ušao i podigao sa stola Jamesovo pismo čiji je rub već počeo crvenjeti od lokve krvi. Najprije ga je pročitao u sebi, a onda glasno za njih dvoje. Winona se sva tresla od prigušenog zadovoljstva.

– I otraga nešto piše - upozorio je Smith kolegu.

Dobson je okrenuo papir i počeo čitati:

– Ja, Gus Morgan, ovim svojim posljednjim riječima priznajem da sam ja, a ne James White, pokušao silovati svoju tajnicu Martinu Taylor i pritom je nehotice ubio. Ujedno potvrđujem Jamesovu obranu da sam ga doista podmetnuo umjesto sebe. Kad sam uvidio da je moja tajnica mrtva, u panici sam odlučio žrtvovati njega, smatrajući da je njegov život manje vrijedan od mog. Danas sam shvatio da je to bila pogrešna odluka i ja mu se iskreno ispričavam. Molim vlasti da moje priznanje i vijest o mojoj smrti odmah prenesu svim sredstvima informiranja kako bi pogrešno optuženi što prije saznao za moju sudbinu i poštedio moju nedužnu kćer daljnje tragedije. Stelli poručujem daje volim i da sam je uvijek volio najviše od svih!

Dobson je pogledao Winonu. O njoj nije bilo ni riječi. I dalje izvanredno glumeći povrijeđenu osobu, ona se polako okrenula i uplakana vratila u svoju spavaću sobu. A tamo se leđima naslonila na vrata, rukom obrisala suze radosnice i zagledala u kristalni luster. Napokon je slobodna, a uskoro će biti i najbogatija žena u gradu. Kao da joj je pomagao vrag

osobno, sve joj je išlo na ruku.

Na katu su se pojavili zabrinuti Albert i Mona.

– Što se događa?

– Gospodin Morgan se ubio - obavijestio ih je Smith s vrata radne sobe. - Molim vas da ne ulazite, prizor je vrlo neugodan!

Mona je počela tiho plakati, a muž ju je zagrlio oko ramena i poveo dolje.

– Nevjerojatno! - Dobson je treći put čitao Morganovo priznanje. - Još kad nam je prvi put spomenuo to suđenje, nešto mi je bilo sumnjivo. Ipak, ovo nisam očekivao.

Malo je razmislio pa se okrenuo Smithu.

– Smjesta organiziraj konferenciju za tisak i pozovi najvažnije novinare! Ne smijemo odugovlačiti ni minutu. Indijanac mora što prije čuti što se dogodilo.

–

U brdima Terra Cotte polako se spuštao mrak. Sunce se davno sakrilo iza pošumljenih vrhova, ali se još jasno vidjelo. Cijelog tog dana, od ranog jutra, Jeff i Vick su kružili automobilom po beskrajnoj mreži uskih planinskih putova u nadi da će primijetiti neki trag Bijelog Indijanca. Bilo je već sedam kad ih uhvatio prvi pravi umor. Vick je živnuo i pokazao Jeffu prstom:

– Gle! Neki mali restoran. Umirem za dobrom kavom.

Jeff je skrenuo na malo pošljunčano parkiralište, a Vick je s prijenosnog telefona nazvao njihovu kuću, gdje su živjeli sami, da čuje snimljene poruke. Dok su stajali na parkiralištu, Jeff ga je u tišini promatrao. Prema zapanjenom prijateljevu licu gangster je shvatio da nešto nije u redu. Vick ga je gledao razrogačenih očiju i poluotvorenih usta.

– Što je?! - nervozno će Jeff.

Vick je saslušao do kraja, pa zatvorio telefon i vratio ga u džep sakoa.

– Morganova žena nam je ostavila poruku! - teško je disao.

- Kaže da se Gus Morgan jutros u devet i trideset ubio revolverom! Ostavio je priznanje da je on, a ne Indijanac, ubio onu djevojku! Ona nas podsjeća da ne gubimo vrijeme jer je sad jako važno da i njena pokćerka i Indijanac nestanu sa scene!

Jeff se kratko zamislio pa otvorio vrata.

– Idemo najprije po kavu.

Ušli su u potpuno prazan seoski restoran i naručili od mlade konobarice crnu kavu jer ova nije imala aparat za njihov omiljeni *cappuccino*. Dok su je čekali, Jeffu je upao u oči mali metalni štand za prodaju novina. Nogom je gurnuo Vicka ispod stola i dao mu znak očima. Ovaj se malo okrenuo i zagledao u naslovnicu *Evening Newsa*. Izvadio je pedeset centi i ubacio ih u prorez. Vratio se s večernjim novinama čiju su prvu stranicu obojica bez predaha progutala očima. To je bila senzacija godine. Prebogati građevinar priznaje ubojstvo djevojke i svoj drugi zločin, podmetanje nedužnom čovjeku. U članku se Bijelog Indijanca moli da se što prije preda vlastima. Savezni sudac mu osobno jamči brzo pomilovanje zbog otmice ukoliko vrati neozlijeđenu Stellu Morgan. Naslovnom stranicom dominirale su dvije velike fotografije oca i kćeri.

Jeff je pogledao Vicka. Bio je krajnje zabrinut.

– Ovo je ozbiljna situacija. Što predlažeš?

– Da se zadovoljimo s onih pedeset tisuća i ne izlažemo dalje vratove državnom krvniku! - predložio mu je ovaj mudro.

Ali kod njegova prijatelja koji je naglo ustao prevladala je lakomost.

– Hajdemo!

– Zašto? - Vick mu je uputio umoran pogled.

– Zato što ćemo od buduće vlasnice Morganovih milijuna imati mnogo više koristi od ovih pedeset tisuća ako je zadužimo!

Iz Vickova mutnog pogleda vidjelo se da ga ne razumije.

– Kako još ne kužiš? - Jeff mu se unio u lice. - S onih pedeset tisuća predujma i ovom vrpcom na kojoj nam ostavlja poruku da požurimo s likvidacijom njene pokćerke ucjenjivat ćemo je dok je živa! A nas dvojica ćemo do kraja života svakog mjeseca redovito primati čekove na desetak tisuća dolara! Ali zato Indijanac i djevojka moraju umrijeti!

Vick je napokon ustao i ostavio na stolu novčanicu od pet dolara. Jeff je smotao novine pod ruku, a onda se sjetio da upita djevojku za šankom:

– Gospođice, da niste slučajno primijetili ovih dana negdje u okolici jednog plavokosog Indijanca?

Dok je ona razmišljala, Vick joj je spremno gurnuo pod nos isječak iz novina s Jamesovom slikom.

Ugledavši Jamesa, konobarica je progutala knedlu. Boja lica naglo joj se počela mijenjati.

– Vi... - mucala je - vi ste iz policije?

– Zar to nije očito? - pogledao ju je Jeff ozbiljno.

– Oh, Bože! - prekrila je usta drhtavom rukom. - Što je učinio?

Primijetivši da ona nešto zna, Jeff je prišao bliže šanku.

– Ovo vam ne bismo smjeli otkriti, ali ovaj Indijanac je poznati napadač na djevojke i traži se zbog silovanja, ubojstva i bijega iz zatvora!

Mlada konobarica je počela mucati:

– On... ovaj čovjek... bio je ovdje prije nepunih pola sata!

– Što kažete?! - gangster je razrogačio oči.

– Kupio je nekoliko sendviča, bocu mlijeka i novine iz aparata.

Gangsteri su izmijenili jasne poglede.

– Da niste slučajno primijetili je li se dovezao plavim autobusom?

– Jesam... Budući da me je malo zabrinuo tim svojim strogim licem, otišla sam do prozora da ga još jednom

pogledam. Ušao je u plavi autobus, malo udaren sa strane, i odvezao se u onom pravcu - pokazala im je glavom.

Jeff je izvadio iz džepa novčanicu od dvadeset dolara i bez riječi je ostavio ispred nje. Gotovo bez daha istrčali su na parkiralište i odjurili automobilom u pokazanom pravcu.

Za to je vrijeme James nepomičan sjedio za stolom u brvnari i čitao iscrpno izvješće o samoubojstvu Gusa Morgana. Stella je sjedila na kauču, sa sendvičem u jednoj i tetrapakom mlijeka u drugoj ruci, i povremeno bacala zabrinute poglede prema njemu. On se nije pomaknuo punih desetak minuta, a onda je naglo ustao, izvadio iz džepa ključić od lisica i prišao djevojci koja je prestala jesti. Otključao joj je lisice s lijeve ruke, a onda i mali lokot na dugačkom lancu koji je smotao i bacio u ormar. Djevojka je zbunjena sjedila promatrajući pokraj sebe lisice u kojima se još nalazio ključić. Pitala se što se to odjednom događa.

– Slobodni ste - obavijestio ju je James kad se vratio za stol.

Trljajući zglob lijeve ruke, Stella ga je gledala s nerazumijevanjem.

– Gotovo je - rekao je James tiho. - Sve što sam zahtijevao od vašega oca, ispunio je. Potpuno sam zadovoljen pravdom i razvojem događaja.

Ne shvaćajući o čemu govori, Stella je ustala s kauča, prišla stolu i sjela preko puta njega. James je bez riječi okrenuo novine prema njoj i ona se s užasom u očima zagledala u naslovnicu.

– Da - potvrdio je James - vaš nevaljali otac se odlučio sam kazniti. Do kraja je ostao podlac i kukavica. Umjesto da se stoički i muški suoči sa zakonskim posljedicama svojih grijeha, uperio je revolver u glavu. Samoubojstvo je oduvijek bilo najlakši izlaz kukavicama i slabićima!

– Moj otac je mrtav?! - jecala je uplakana djevojka nad

novinskim izvješćem.

– Ostavio je rukom pisano priznanje o svom zločinu u nadi da će me tim činom očajnika napokon odvratiti od želje za osvetom. Zato ste slobodni. Što se mene tiče, odvest ću vas do prve policijske postaje i tamo se predati.

James je naglo ustao, ali ga je u tom položaju zaledio nečiji strogi glas:

– Ne žuri, momče! I sjedaj natrag za taj stol!

I James i Stella su se okrenuli u tom pravcu. Pokraj ulaznih vrata stajao je Jeff i igrao se svojim velikim pištoljem.

– Jesi li čuo mog prijatelja? - začuo se Vickov glas iz pozadine. - Sjedaj!

James je polako sjeo. Oboje su pogrešno pomislili da se radi o agentima FBI-a koji su ih napokon pronašli.

Dok su im prilazili s dvije strane, James je pogledao Jeffa.

– Dakle, sigurno ste čuli moje posljednje riječi - podsjećao ga je. - Upravo sam odlučio odvesti gospođicu organima vlasti i predati se. U novinama piše da će me u tom slučaju savezni sudac pomilovati.

– Čitali smo novine - cerio mu se gangster. - Ali nas dvojica nismo ovdje da te uhitimo, nego da te ubijemo!

– I tebe, curice! - obavijestio je Vick zapanjenu Stellu.

– Vi... vi niste iz policije? - promucala je ona jedva čujno.

– Ne, srce! - Jeff ju je pomilovao po vrhu neuredne tamne kose. - Mi smo gangsteri koje je tvoja jebena maćeha platila da te zajedno s ovim momkom pošaljemo na drugi svijet!

– Ali ne prije nego što te obojica dobro napumpamo! - dodao je Vick. - Gospođa Morgan kaže da si navodno još nevina, a ona ne želi da umreš prije negoli osjetiš slasti seksa i svega što si tijekom godina propustila!

– Jel' to točno, srce? - nastavio ju je Jeff milovati po kosi. - Još si neprobušena?

Stella im je uputila tužan osmijeh.

– Da - rekla je kroz suze - sad vjerujem da vas šalje moja draga maćeha!

– Rekla je da najprije upucamo tebe, a onda ovog Indijanca, kako bi policija pomislila da te je on ubio, a onda pucao u sebe. Jako inteligentna ženica! - cerio se Vick Stelli.

– Kako ste nas pronašli? - želio je čuti James prije nego što umre.

– Napravio si taktičku pogrešku - objasnio mu je Jeff. - Vijest iz novina toliko te je zanjela da si zaboravio spustiti vrata na garaži. A Winona nas je obavijestila da FBI traži ukradeni plavi autobus! Što ćeš, momče, kiksevi se događaju i opreznijima od tebe.

Ali dok je James sjedio i čekao svoju sudbinu u apsolutnom duševnom miru, na djevojci su se počeli primjećivati prvi znakovi panike i straha od smrti. Izbezumljeno se okrenula kad je čula kako Jeff repetira pištolj.

– Paaa... - pokušala ih je odgovoriti - može li se znati koliko vam je moja maćeha ponudila za moj jadni život?

– Sto tisuća - provjeravao je Jeff pištolj. - Pedeset nam je već isplatila, a ostatak će nam osobno donijeti čim u novinama pročita vijest o vašoj smrti.

– A ako vam ja ponudim cijeli milijun? - nastavila je Stella.

Jeff se zaustavio u pokretu i zagledao u nju.

– Oh, da - složio se gangster - milijun bi vam spasio živote, ali ti, srce, nisi u situaciji da sklapaš nagodbe s nama. Sada Morganovim blagom upravlja tvoja kurva maćeha.

– Bojim se da niste dobro obaviješteni - Stella je ubrusom brisala suzne oči. - Winona je nitko i ništa sve dok ja ne umrem. Zapravo, ja sam jedina koja vam može isplatiti taj milijun dolara u gotovini!

– Kako, srce? - zainteresirao se Jeff. - Valjda ne predlažeš da te otpratimo do banke gdje će nas dočekati agenti FBI-a?

– Ne. Winona bi vas morala isplatiti!

Jeffu ovo nije bilo jasno. Opkoračio je slobodan stolac, ali naopako, pa se tako naslonio na drveni naslon. U tom je položaju gledao djevojku i dalje držeći pištolj u ruci, ali ne više uperen u nju. Vick je stajao iza Jamesovih leđa.

– Što predlažeš? - upitao je Jeff.

Na vidjelo je izašla sva Stellina snalažljivost.

– Nešto vrlo jednostavno. Kao što znate iz novina, James je osobno napisao mom ocu pismo koje ga je ubilo. E pa, recimo da se James sada predomislio i želi biti isplaćen za sve one godine tamnovanja umjesto mog grešnog oca. Predlažem da James ponovno napiše pismo u tom smislu, ali naslovljeno na moju maćehu. Winona ne bi imala izbora: morala bi platiti jer ne bi smjela odbiti ucjenu. Ne zaboravite da sam ja jedina nasljednica Morganove korporacije dokle god sam živa, a Winona bi odbijanjem svima jasno pokazala tko je. Vlasti bi je natjerale na suradnju, premda sumnjam da bi do toga ikada došlo.

Dok je Jeff brzo razmišljao, Vick je upitao s ironijom u glasu:

– A kako to zamišljaš da nam ona dostavi taj milijun?

– James će u pismu navesti da želi novac u gotovini, u paketu koji mora biti poslan sutra ujutro po specijalnom kuriru neke tvrtke za dostavu.

– Na ovu adresu? - cerio se Vick, ali ga je ona prostrijelila pogledom prepunim sućuti.

– Ne... Na adresu neke nepoznate osobe iz gradića Terra Cotte!

– A onda ćemo mi svratiti autom da to podignemo...

– Zaveži! - nervozno gaje prekinuo njegov prijatelj i šef. - Mislim da sam shvatio što nam mlada dama želi reći. Vrlo ste bistra djevojka - pohvalio ju je s više poštovanja u glasu. - Sviđa mi se vaš plan. Mislim da je izvediv. A sad, James, napiši nam to drugo pismo, a vi mu ga diktirajte, gospođice.

Oko deset uvečer pred Morganovim posjedom zaustavio se taksi. Vozač je izašao i prije nego što je pozvonio, vrata mu je otvorio čovjek u civilu.

– Haj! - pozdravio je vozač Dobsona. - Onaj Indijanac kojeg tražite zaustavio me prije sat vremena i zamolio da vam odmah predam ovo pismo.

Agent se zagledao u omotnicu naslovljenu na Winonu.

– Otkud znate da ga tražimo? - provjerio je.

– Prepoznao sam ga iz novina.

– Gdje vas je zaustavio?

– Prije samog izlaza na autocestu broj 7. Dao mi je i pedeset dolara.

– Hvala - rekao je Dobson i zatvorio vrata.

– Čije je to pismo? - odmah mu je prišao Smith.

Agent je prstima trgao rub omotnice.

– Jamesovo.

Smith mu se pridružio u čitanju. U tom ih je položaju zatekla Winona koja je silazila stubištem. Agenti su je nijemo pogledali.

– Novi Jamesov zahtjev? - nagađala je. - Što sad hoće?

– Zahtijeva da mu se isplati milijun dolara u gotovini - prenio je Dobson poruku.

– Šalite se? - Winona je riječi popratila odgovarajućom grimasom.

– James u pismu kaže - nastavio je Smith - da mu je smrt gospodina Morgana prerano uskratila slast osvete i da će pustiti djevojku čim primi taj novac u ime odštete za pet godina robije.

– A kako i gdje bi taj indijanski žgoljo zaradio dvjesto tisuća godišnje? - nacerila se Winona pakosno. - Valjda ne misli da sam pala s Marsa da mu izbrojim toliki novac?

– Gospođo - Dobson joj je prišao s pismom u ruci - bojim

se da nemate izbora. *Morate* pripremiti taj novac!

– Ni mrtva! - gotovo je uzviknula Winona.

– Gospođo Morgan - umiješao se i Smith - ne razumijete situaciju. Gospođica Stella je jedina nasljednica korporacije. Vašim odbijanjem da surađujete zapravo biste je ubili. Pakosnici bi vas optuživali da ste je namjerno uklonili kako biste ostali jedina nasljednica.

– Razmislite! - uskočio je Dobson. - Cijela bi vas država osuđivala i pljuvala na vas. Zamislite krupne naslove u novinama: *Otac se ubio da spasi kćer, a maćeha odbila isplatiti ucjenu!* Ljudi bi vas pokazivali djeci na ulici!

Winona ga je promatrala s mržnjom.

– U redu - promrmljala je bezvoljno. - Odmah ću pozvati našega glavnog blagajnika.

– Vrlo mudra odluka - pohvalio ju je Dobson. - A mi idemo smjesta organizirati isporuku paketa. James zahtijeva da se pošiljka dostavi na adresu koju ćemo odmah provjeriti.

Winona se uputila u veliki salon, zavalila u naslonjač i prekrižila svoje duge noge. Bila je izvan sebe od bijesa, ali se trudila da ne eksplodira. Nekoliko je puta duboko udahнула i privukla crni telefon sa susjednog stolića. Upalila je svjetiljku da bolje vidi i počela okretati nečiji broj.

U susjednom salonu, agenti FBI-a planirali su sutrašnju operaciju.

– Ovako, momci - pogledao je Dobson okupljene agente. - Odmah pozovite direktora *Superior Expressa*, kurirske tvrtke koja radi za naše potrebe; ako treba, probudite ga. Objasnite mu situaciju i recite mu da će kamionet voziti jedan od naših agenata odjeven u uniformu njihove tvrtke.

Pritom se Dobson okrenuo Smithu.

– Nazovi glavni ured i odmah provjeri tko stanuje na toj adresi. Iako vjerujem da ju je James odabrao iz telefonskog

imenika, ne smijemo riskirati. Možda je već tamo i drži ukućane kao taoce. Momak je sada vrlo ljut i vjerojatno je spreman na svašta.

Smith je kimnuo da je razumio i otišao do specijalnog telefona, a na vratima salona pojavila se smrknuta Winona.

– Gospodin Stevenson, naš glavni blagajnik, već se dogovara s direktorom banke. On obećava da će novac biti ovdje prije sedam ujutro - izvijestila ih je.

– Vrlo dobro - pohvalio ju je Dobson. - Hvala na suradnji.

– Pa, kao što sami rekoste - uputila mu je tužan osmijeh - između maćehe i vještice, opredijelila sam se da do kraja ostanem maćeha!

Okrenula se i napustila salon.

PET

Idućeg se jutra Terra Cotta, gradić po kojem se zvalo cijelo brdovito područje, kupala u toplom jesenjem suncu. Kad god se ljeto u Americi produlji duboko u jesen, to se zove indijansko ljeto. Strme ulice već su bile prilično prekrivene raznobojnim lišćem po kojem se polako kretao automobil s dva civila. Očito su tražili neku adresu.

– Stani! - upozorio je Smith Dobsona pred jednom ulicom. - To je Atlantic Avenue u kojoj stanuje ta stara udovica, gospođa Hopkins. Njen kućni broj je 523.

– O. K. - Dobson je nastavio voziti i polako skrenuo desno. - Žena sigurno nema pojma da se James služi njenom adresom. Zbog toga je zahtijevao da se paket ostavi pred njenim kućnim vratima. Tko stanuje preko puta?

Smith se zagledao u mapu i papir s informacijama FBI-a.

– Neka Mary Adams, učiteljica. Živi sama s petnaestogodišnjom kćerkom.

Otprilike na pola ulice Smith je obavijestio Dobsona:

– Upravo prolazimo između te dvije adrese. Gospođa Hopkins je lijevo, Mary Adams desno! Njena kći upravo pere onaj zeleni Ford.

Dobson je brzo procijenio situaciju. Kuća Mary Adams bila je na samom uglu druge sporedne ulice pa je okrenuo upravljač desno i zaustavio automobil iza velikog ukrasnog grma. Tu su se nakratko prikrili razmišljajući što da učine a da ne privuku veću pozornost eventualnog promatrača. Kroz otvoren prozor automobila začuo se glas žene koja je nekoga dozivala:

– Sandy! Kad završiš s pranjem, odmah pozovi Saru!

– U redu, mama! - doviknula joj je djevojka veselim glasom.

– Sandy, ha? - češkao je Dobson svoju dva dana staru

bradu. - Mislim da znam što ćemo učiniti a da izgleda prirodno!

Okrenuo je automobil i vratio se pred kuću Mary Adams. Otvorio je vrata i uputio se prema djevojci raširenih ruku.

– Sandy, srce! - uzviknuo je ushićeno. - Bože moj, al' si narasla, djevojko!

Djevojčica je spustila crijevo s vodom i zagledala se u nepoznatog muškarca.

– Zar me ne prepoznaješ?! - snebivao se Dobson. - Tvoj ujak Robby!

– Ja nemam ujaka Robbyja - zbunila se djevojka.

Situaciju je spasila Mary koja se pojavila na ulaznim vratima. Ne čekajući da mu priđe, Dobson je pustio djevojku i požurio prema ulazu u kuću.

– Mary! - ponovno je raširio ruke. - Je li moguće da me ni ti više ne prepoznaješ?!

Dok ju je snažno grlio, žena je razrogačenih očiju pogledala kćer koja je zbunjeno slegnula ramenima ne shvaćajući o kome se radi.

– Ne paničarite! - rekao je Dobson ženi u uho. - Ja i moj kolega u automobilu agenti smo FBI-a! Radi se o krajnje osjetljivoj situaciji! Molim vas, surađujte s nama i pravite se da nas poznajete! Treba nam vaša kuća kao promatračnica!

Mary je u njegovu zagrljaju mislila da sanja, ali se brzo snašla i obratila onima vani:

– Sandy, srce, uđi, nastavit ćeš poslije! I vi, gospodine! - domahnula je Smithu koji je okrenuo oči prema vedrom nebu kao da zahvaljuje Bogu.

Našavši se u malom predsoblju, Dobson joj je nastavio objašnjavati situaciju:

– Puno vam hvala! - odmah je izvadio i pokazao značku FBI-a i službenu iskaznicu. - U pitanju je slučaj otmice vrlo važne osobe! Za nekoliko će sati specijalan kurir isporučiti

milijun dolara na adresu gospođe Hopkins!

Žena je ustuknula dva koraka prema zidu.

– Stara Hopkinsica je otela važnu osobu i zahtijeva milijun dolara?! - zapanjeno je gledala Dobsona. - Jel' mogu ponovno provjeriti vašu iskaznicu?

Dobson se nasmiješio.

– Ne, gospođo, ona je samo...

– Gospođica! - ispravila ga je Mary.

– Gospođice, gospođa Hopkins nema pojma što se događa! Otmičar je njenu adresu vjerojatno odabrao iz telefonskog imenika! Zato nam treba vaša kuća. Želimo odavde motriti okolicu i uspostaviti telefonsku vezu s našim uredom!

Mary je odmjerila Dobsona od glave do pete. Bio je vrlo privlačan muškarac.

– U redu - složila se. - Sandy, srce - pogledala je kćer - natoči nam tri kave i donesi u dnevnu sobu.

Domaćica je ponudila agentima da uđu u vrlo ukusno namješten salon i ovi su odahnuli. Nije prošlo ni desetak minuta a telefon Mary Adams više nije funkcionirao. Umjesto nje, javljao se ljubazan glas žene iz telefonske tvrtke koji se ispričavao i govorio da je veza privremeno u kvaru. Smith je u međuvremenu dovezao njihov automobil do vozila ispred garaže i unio iz njega torbu s instrumentima i posebnim uređajem za faksiranje. Dok je on montirao uređaje i snažni teleskop na tronošcu, Mary je pogledala Dobsona koji je sjedio na kauču i srkao kavu.

– Kad očekujete tog kurira? - upitala je.

Dobson je pogledao na ručni sat.

– Za sat vremena.

– Idem na terasu u dvorište da popušim jednu - nasmiješila mu se žena gotovo s krivnjom optužene. - Zbog Sandy ne pušim unutra.

– Idem s vama. - Dobson je ustao i ponio kavu. - I ja

pokušavam prestati, ali me povremeno još hvata stara navika!

Mary je ponijela tanjurić sa svojom kavom i izvela agenta u malo dvorište prepuno raznovrsnog cvijeća. Ispred staklenih vrata bila je mala daščana terasa, a na njoj okrugli stol i četiri udobna pletena naslonjača s jastucima za sjedenje. Tek što su se opustili, na vratima se pojavila nasmijana djevojka sa staklenom pepeljarom u ruci. Spustila ju je na sredinu stola i vratila se u kuću.

– Imate zlatnu kćer - pohvalio je Dobson djevojku.

– Da, ona je sve blago koje imam.

Dobson je spustio nestašan pogled na njene vrlo skladne prekrižene noge. Procijenio je da učiteljica ima oko četrdeset godina i da je u još vrlo privlačnoj formi. Uvukao je nekoliko dimova pa počeo razgovor pitanjem:

– Što se dogodilo s vašim suprugom?

Mary je ispuhнула dim prema nebu.

– Dogodila mu se najljepša stvar u životu - rekla je s gorčinom u glasu. - Bio je izvršni direktor velike odvjetničke tvrtke u kojoj je radila i seksepilna tridesetjednogodišnja tajnica!

Agent se čudno nasmiješio. Već je znao kraj priče.

– Jednog me dana pozvao upravo na ovu terasu i predložio mi ‘častan razvod’ sa svim pravnim prednostima. Bez uvijanja mi je rekao da ga više ne privlačim, da se do ušiju zatreskao u tu plavušu i njeno ‘nevjerojatno’ tijelo bez kojeg više ne može zamisliti život. Budući da sam ja izgubila moć govora i samo blenula u njega kao hipnotizirana, rekao je da će preuzeti svu krivnju na sudu, a umjesto alimentacije mi je ponudio ovu kuću koja je već bila isplaćena prije nego što smo se vjenčali. Kako bolju ponudu nisam mogla očekivati ni od jednog obiteljskog suda, bez otpora sam sve potpisala i on se za dva tjedna zauvijek izgubio iz mog života.

Dobson nije znao kojim riječima utješio.

– Mislim da je vaš suprug napravio veliku pogrešku, ali je istodobno usrećio i velik broj muškaraca!

Mary mu je odgovorila razočaranim osmijehom.

– A tko treba raspuštenicu staru četrdeset dvije godine i s odraslom kćerkom, gospodine?

– Ne govorite tako. Još ste jako privlačna i relativno mlada žena. Što da kažem ja koji sam već blizu pedesete i još neoženjen zato što ne mogu imati djece?

Ovo je bila ugodna novost za usamljenu učiteljicu koja se sad malo bolje zagledala u zgodnog policajca.

– Kad ste se razveli? - upitao je Dobson.

– Prije pet godina. - Mary je duboko povukla dim. - Otad sam od muke i propušila, a jedino Bogu zahvaljujem što se nisam i propila! Najteže je prošla Sandy koja je obožavala oca. Njegova bijedna izdaja jako ju je potresla i psihički osakatila. I premda joj šalje poveći ček i skupe darove za svaki rođendan, ona ih ignorira.

– Potpuno je razumijem - promrmljao je Dobson.

James i Stella sjedili su na podu nasred brvnare ruku vezanih oko stupa, jedno drugom okrenuti leđima. Djevojčine su ruke bile u lisicama, a Jamesove vezane jakom električnom žicom. Šutke su promatrali što rade dvojica gangstera.

Ovi su se spremali otići. Vick je provjerio svoj revolver, zakočio ga i uperio u Jamesovu glavu.

– Bum, bum, ti si mrtav! - oponašao je dječju igru.

Indijanac mu je uputio smiješak prepun sućuti.

– Zar ne znaš baš ništa o životu i smrti? - upitao ga je. - Zar ti nikad nitko nije objasnio da smrt kao takva uopće ne postoji?

I dalje labavo držeći revolver u ruci, Vick mu je prišao i čučnuo pokraj njega. S izvještačenom ozbiljnošću na okrutnom licu počeo mu se povjeravati:

– Tako me podsjećaš na moju jadnu majku kojoj su

svećenici isprali mozak. Odmalena mi je pričala o Bogu i Isusu koji će nas, kad umremo, napokon spasiti od zla i nesreće. Trideset dvije godine radila je u prljavoj gradskoj praonici rublja gdje se jednoga dana, bez ikakva upozorenja, srušila na pod. Onima koji su pritrčali da joj pomognu drhtavom je rukom pokazivala prema otvorenim vratima. Rekla im je da vidi Isusa koji je došao po nju!

– Očito je vidjela nešto što ti nikad nećeš! - nije izdržao James.

– Sranje! - viknuo je Vick ljutito. - Te gluposti o Bogu i Isusu izmislili su vrlo inteligentni dripci za neobrazovane mase! Tako su njima stoljećima lakše vladali!

– Varaš se, prijatelju - smiješio mu se James. - Veliki Duh postoji i on se pobrinuo da divljaci poput tebe ne mogu nikad uništiti njegovu kreaciju. Tim željezom možeš uništiti jedino moje fizičko tijelo, ali moj Tvorac se pobrinuo da ja neozlijeđen izađem iz njega i nastavim postojanje u Vječnim lovištima!

Vick je otkočio revolver i podigao ga do Jamesove sljepoočnice. Ovaj mu se i dalje smiješio kao da se doista radilo o dječjoj igri.

– Hoćeš da provjerimo tvoju glupu teoriju? - upitao ga je Vick spreman da povuče okidač.

– Dosta sranja! - upozorio ih je Jeff s otvorenih vrata. - Još ćete obojica imati vremena provjeravati svoje teorije! Idemo, kurir je već sigurno na putu!

Vick je polako otpustio okidač i prijeteci se nacerio Jamesu:

– Kao što reče moj prijatelj, još ćemo se nas dvojica vidjeti!

Gangsteri su izašli kroz mala vrata u garažu. Stella je odjednom počela kukati:

– Oni će nas pobiti, James, zar ne?

– Čim podignu novac i vrate se - potvrdio je njenu crnu

slutnju.

– Ali... - jecala je djevojka - zar se nismo dogovorili...

– Ljudi bez karaktera i duše ne priznaju nikakve dogovore, ugovore ili slične obveze. Oni žive jedino za sebe i zbog sebe. Svi ostali su samo sporedni sudionici u njihovoj igri života i smrti. Još nas nisu ubili samo iz praktičnog razloga. Ako ih danas uhvate ili spriječe, mi ćemo im poslužiti kao zalog u pregovorima s vlastima. Jer da nas sad ubiju, a onda ih uhvate, smrt bi im bila zajamčena!

Djevojka je nastavila plakati.

– James, ne želim umrijeti - govorila mu je kroz suze. - Imam samo dvadeset tri godine. Najprije me je otac godinama sprečavao da živim, a sad me maćeha želi mrtvu, i prethodno silovanu!

To je podsjetilo Jamesa da je upita:

– Jel' istina to da ste još nevina djevojka?

Stella je samo tužno kimnula.

– To je u redu - tješio ju je James. - Mnoge djevojke vaših godina su još nedirnite. Nisu sve Amerikanke opsjednute seksom. Ima i pametnih i dobrih.

– Ali ja nisam ni jedno ni drugo - povjeravala mu se kroz suze. - Stalno sam željela zgriješiti, ali se moj siroti otac pobrinuo da me uvijek spriječi. Naredio je našem Šoferu Albertu da budno motri moje kretanje i kontakte s muškarcima.

– Ali... zašto? - Jamesu nije bilo jasno. - Barem vama bogatima novac omogućava da neograničeno i nekažnjeno griješite. Koji su bili njegovi razlozi?

Djevojka je uzela dugu stanku.

– Moj je otac bio vrlo siromašnog i niskog podrijetla i ta ga je činjenica proganjala i vrijeđala cijelog života. Otac mu je bio pijandura, a majka sirova žena s Juga. Stalno su se tukli, svađali i zlostavljali djecu. San moga jadnog oca bio je da na umjetan način podigne i sagradi svoj ugled, kad mu već

sudbina nije bila naklonjena da se rodi u boljoj obitelji. San mu je bio da me uda za nekog velikog bogataša ili čak europskog princa. Bio je upravo očajan što ga nisu primali u takozvano visoko društvo! Zato me stalno vukao sa sobom po raznim prijamima i proslavama u nadi da će me tamo zapaziti neki 'princ iz bajke'. Stalno mi je ponavljao i podsjećao me da mi je nevinost jedini kapital koji imam, dragocjeni dar prirode. Nikada nije kockao i zahtijevao je da slijedim njegov primjer. Govorio bi da bogati i ugledni nerado uzimaju u obitelj prethodno 'upotrebljavane' djevojke. Za njega sam bila roba s visokom cijenom. Bila sam mu ulaznica u visoko društvo za kojim je tako dugo čeznuo!

James je iskreno suosjećao s djevojkom. Sad mu se učinila još dražom. Pomogla mu je da shvati da i bogati pate, ali iz suprotnih razloga od onih zbog kojih pate siromašni.

– Hej! - nagnuo se da je bolje vidi. - Još sve nije izgubljeno.

Stella se također nagnula da ga vidi.

– Kako to mislite? - upitala je šmrcajući.

– Imate li u sebi imalo vjere? Onima koji vjeruju, čuda se događaju, a nas dvoje može spasiti jedino čudo!

– Ne znam. Nisam više sigurna u što vjerujem. Otac me je odmalena odgajao da vjerujem jedino u sebe i moć novca. Za Boga i vjeru je govorio da su duševna medicina onima koji nisu uspjeli u životu. Ali ako se ikad izvučemo odavde, spremna sam povjerovati u svašta. I u tog vašeg Velikog Duha!

Na Jamesovim usnama zaplesao je tužan smiješak. Pokazao joj je glavom na stol.

– Vidite li moj sako prebačen preko naslona stolca? Kad sam kupio ove lisice, s njima sam dobio i par ključeva za slučaj da jedan izgubim. Oni gangsteri to ne znaju, pa su ih zaključali samo ključem koji su našli u bravi lisica. Međutim, u džepu sakoa je rezervni. Kad biste legli na pod i malo izdužili vaše vitko tijelo, mislim da biste prstima lijeve noge mogli nekako

srušiti stolac ili zakvačiti rub džepa.

Stella je brzo ali trezveno procijenila situaciju.

– Bojim se da sam prekratka - rekla je nesigurnim glasom.

– Niste nimalo na oca! - kritizirao ju je. - Zašto jadikujete i odustajete prije nego što ste pokušali? Vi ste nam jedina šansa. Ja se ne mogu osloboditi iz ovih žica, ali ako biste vi uspjeli privući nogom sako i izvaditi ključić iz džepa, brzo bih nas oslobodio. Ne oklijevajte!

Stella je duboko udahnula i najprije se spustila leđima na pod. Odmaknula se od stupa što je dalje mogla, ispružila se koliko god joj je tijelo dopuštalo i podigla lijevu nogu prema sakou. Nekoliko se trenutaka naprezala teško dišući i stenjući...

– Ne mogu, James! - odustala je plačnoga glasa. - Prekratka sam deset centimetara!

– Zašto se podcjenjujete? - korio ju je James. - Ljudi su godinama kopali uske tunele kako bi se dokopali slobode, a vi ste prekratki desetak centimetara! Zar će nas ta jedna udaljenost stajati života?!

Pri pomisli što ih čeka kad se gangsteri uskoro vrate, Stella je dobila novu snagu i ponovno se protegnula najviše što je mogla. Ali prokleti sako je i dalje bio predaleko.

Bilo je već pet minuta do deset, a dvojica agenata FBI-a počela su osjećati prve znakove nervoze. Dobson je šetao po salonu, a Smith je nepomičan sjedio za teleskopom promatrajući vrh ulice.

– Još malo pa će deset! - Dobson je tko zna koji put provjerio sat. - Zahtijevao je da se novac dostavi točno u deset! Gdje su, dovraga?!

– Ne paničari - umirio ga je Smith - točni su u minutu... Ulicom se polako spušta kamionet *Superior Expressa*... Za upravljačem sjedi brkati muškarac tamne kose... - obavještavao ga je.

– To je naš agent koji izigrava vozača! - Dobson se ukočio i zagledao kroz veliki prozor.

Sad se jasno vidjelo kako kamionet silazi strmom ulicom. Zaustavio se ispred kuće gospođe Hopkins, ali brkati kurir je ostao sjediti za upravljačem provjeravajući papire. Nije mu se žurilo; zapravo je odlično odigrao ulogu ležernog dostavljača. Naposljetku je izašao, otvorio bočna vrata i iznio poveći paket. Prije nego što će ga spustiti na stubište kuće, još je jednom provjerio da li se adresa i papiri slažu. Tek se tada okrenuo, ušao u kamionet i ponovno zagledao u papire tražeći novu adresu.

– Dobit ću napad! - rekao je Dobson. - Kog vraga sjedi tamo i čeka?!

– Ostavi čovjeka na miru - mrmljao je Smith za teleskopom. - Radi točno ono što bi radio pravi kurir.

Kamionet je napokon lijeno krenuo niz ulicu i izgubio se iza ugla. Dobson je sjeo na sofu i zgrabio specijalni telefon.

– Dobson ovdje - rekao je nekome. - Pošiljka je stigla. Gdje je helikopter? Odlično!

Zadovoljno je spustio slušalicu i ostao nepomično sjediti. Ali nitko nije došao po paket još punih pola sata.

– Nešto nije u redu! - Dobson je opet nervozno hodao po salonu. - Nešto nije u redu! - ponavljao je brzo razmišljajući. - Sigurno je James otkrio zamku ili mu je nešto postalo sumnjivo.

– Oh, ne! - uzviknuo je odjednom uzbuđeni Smith.

– Što je?!

Dobson je potrčao prema prozoru i s užasom se zagledao.

Stara gospođa Hopkins je zalijevala cvijeće na terasi svoje kuće kad je primijetila paket na donjoj stubi i spustila kantu na zemlju. Sišla je i sjela na stubu razgledavajući paket, a onda ga počela otvarati. Dvojica agenata istrčaše na ulicu.

– Ne! - vikao joj je Dobson. - Gospođo Hopkins, ne

otvarajte taj paket! Nije za vas!

Žena je spustila poluotvoreni paket i uzbuđena ustala gledajući dvojicu civila koji su joj pokazivali iskaznice FBI-a.

– Gospođo, to nije za vas! - ponovio je zadihani Smith.

– A tko ste vi?

– FBI! - Dobson joj je približio svoju iskaznicu. - Radi se o tajnoj operaciji. U tom paketu je novac namijenjen otmičaru jedne djevojke. Iz nama nepoznatih razloga odabrao je upravo vašu adresu!

Žena je spustila pogled na strgani paket.

– Novac? - nije joj bilo jasno. - O čemu to pričate? Unutra su telefonski imenici!

Dobsona je oblio hladan znoj. Bacio se na poluotvorenu pošiljku poput bijesne zvijeri. Gotovo ju je rastrgao i zapanjeno se zagledao u nekoliko teških telefonskih imenika. Pogledao je skamenjenog Smitha.

– Zar su oni u uredu poludjeli?!

Smith je buljio u nove imenike i razmišljao.

– Nasamareni smo! - zaključio je tihim glasom.

– Budi jasniji - polako se uspravio Dobson i zagledao u kolegu.

– Kako još ne shvaćaš? James je presreo našeg čovjeka negdje na putu kroz šumu i tamo ga ubio ili odvukao vezanog u gustiš! Onda se maskirao crnom perikom i brkovima i pošto nam je ovdje nam ostavio nečiji tuđi paket, nestao je s novcem ispred naših naivnih nosova!

Dobson ga je saslušao čvrsto stisnutih čeljusti. Spustio se na stubu i pomnije razgledao omot paketa. Bio je naslovljen na lokalnu školu kojoj je telefonska tvrtka slala nove imenike.

– Bože! - pogledao je Smitha. - Moramo brzo javiti što se dogodilo. Helikopter će lakše otkriti i pratiti kamionet do Jamesova skloništa!

– A ako ono nije bio James? - upitao je Smith.

– Što hoćeš reći? Pa ti si bio za teleskopom, zar ga nisi prepoznao?

– Baš to me i zbunjuje - priznao je Smith. - Nisam ga stalno jasno vidio i sad mi se čini da je to bio mnogo mlađi čovjek!

Istodobno su potrčali natrag prema kući Mary Adams...

Stella se naprezala posljednjim snagama, a James ju je bodrio i hrabrio riječima. Već je uspjela palcem lijeve noge dotaknuti rub džepa sakoa, ali joj se činilo da ga nikad neće uspjeti zakvačiti. U naporu ju je prekinuo i u pokretu ukočio dolazak automobila i lupanje vratima.

– Vratili su se! - zaključio je James. - Gotovi smo!

Ali umjesto da je potpuno slome i obeshrabre, Jamesove riječi ulile su u djevojku novu snagu i želju za produžetkom života. Prigušeno je vrisnula, protegnula svoje vitko tijelo tih nekoliko prokletih centimetara, palcem zakvačila rub džepa i povukla ga i srušila na pod zajedno sa stolcem.

– Bravo, Stella! - pohvalio ju je James. - Privucite sako prstima noge i pokušajte izvaditi ključ iz džepa!

Stella nije oklijevala. Nogom je dovukla sako i iskrivila se da lakše dođe do džepa. To joj nije bilo teško jer su joj ruke bile mnogo slobodnije i mogla se okretati oko stupa. James joj se sklanjao s puta koliko je mogao. Izvukla je ključić iz džepa s dva prsta.

– Imam ga! - rekla je uzbuđeno, stalno gledajući ulazna vrata.

– Okrenite ga prema mojim šakama i stavite mi ga među prste! - davao joj je James instrukcije.

Ali Steline su ruke toliko drhtale od naprezanja i uzbuđenja da joj je ključić ispao na daščani pod.

– Pao mi je!

– Bez panike! - rekao je James mirnim glasom - Napipajte ga i pazite da vam više ne ispadne! Sad su u pitanju sekunde!

Za to su vrijeme gangsteri stajali pokraj otvorenih vrata kamioneta i s nevjericom buljili u svoje blago. Jeff je naposljetku počeo skidati tamnu periku i odljepljivati umjetne brkove. Samozadovoljno se cerio gledajući svežnjeve novčanica pred sobom.

– Reci, zar nisam genijalan? - hvalio se partneru u zločinu.

– U početku te baš nisam razumio - priznao je ne tako bistar Vick - ali sad vidim da nisi za podcjenjivanje. Ova ti je ideja doista bila fantastična. Što ćemo sad? Agenti FBI-a će uskoro otkriti prijevaru i svuda će nas tražiti!

– Ne zaboravi da misle da sam ja prerušeni James! Ako su uopće skupčali što im se dogodilo! Zato kamionet treba ostaviti ovdje ispred kuće. Oni će ga uskoro otkriti i u kući naći Indijanca i djevojku.

– Žive?! - Vick je znakovito podigao obrvu.

– Jesi li poludio? - pogledao gaje Jeff ispod oka. - Pa da nas mogu podrobno opisati?!

Vick je progutao slinu. Nadao se da će Jeff obaviti taj dio posla. On još nikad nije pucao ni u čiju glavu i počela gaje obuzimati panika. Jer ako ih ikad otkriju, obojicu će osuditi na smrt! Onaj koji gleda ubojstvo pred zakonom je kriv kao i počinitelj.

– Jeffe - usudio se upitati - zašto se odmah ne izgubimo našim autom, a njih ostavimo na miru? Samo ćemo dobiti na vremenu, a ako nas ikad uhvate...

– Zaveži! - dreknuo je ovaj na njega, izvukao revolver i uperio mu ga u nos. - Pa ti si se osobno hvalio kako ćeš Indijancu prosvirati glavu metkom! Što ti se odjednom dogodilo? Ustrtario si se?!

Jeff je vratio revolver za pojas i gurnuo mu u ruke paket s novcem.

– Ne tresi se - rekao mu je glasom čovjeka koji zna što

hoće. - Ja ću ih oboje poslati u Vječna lovišta! Slijedi me.

Dok su se penjali stubama prema glavnim vratima, Jeff je provjeravao revolver. Otključao je vrata i propustio Vicka da uđe prvi. Ovaj je prošao pokraj njega, a onda stao na vratima glavne sobe kao ukopan. Bijelog Indijanca i Stelle više nije bilo. Vick je spustio paket na stol i izvukao revolver. Požurili su prema stražnjim vratima - bila su širom otvorena. Jeff je stajao neodlučan i okretao se u svim pravcima gledajući okolnu šumu.

– Zaboravi ih - pomagao mu je Vick kojem je situacija odgovarala. - Tko zna kad su se oslobodili i gdje su već! Bolje da brišemo s ovog prokletog mjesta!

Jeff se morao složiti. Vratili su se u brvnaru gdje se Jeff zagledao u otključane lisice, pa u prijatelja.

– Ne razumijem... - buljio je u njega. - Kako su uspjeli otključati lisice kad je ključ kod mene?

Dok se u brvnari odvijala ova drama, šumskim se putem polako približavao privatni automobil s dva civila na prednjim sjedalima. Onaj stariji za upravljačem zaustavio je automobil ispred nečijeg sandučića za poštu i uzeo mikrofonski radijski prijemnik.

– Ovdje Chester! - poručio je nekome. - Stojimo pred brvnarom ispred čije je garaže kamionet *Superior Expressa*! Adresa je 1458 Consession Road! Što da radimo?

– *Chester!* - javio se uzbuđeni Dobsonov glas. - *Ništa ne poduzimajte nekoliko minuta dok vam ne stigne pojačanje!*

Chester se nije složio s prijedlogom.

– Onda će biti prekasno. Mi ulazimo, a vi požurite!

Odlučno je spustio mikrofonski prijemnik ne sačekavši odobrenje.

Primijetivši kroz veliki prozor kako se kući približava automobil, Vick je razrogačio svoje tamne oči. Poput čigre se okrenuo prijatelju koji je slagao novac u vreću.

– Agenti FBI-a! - prokrkljao je nerazgovijetno.

Jeff je prišao prozoru.

– Ipak ćemo danas morati nekoga ukokati! - suho je zaključio.

Primijetivši da se dva agenta dogovaraju kako da opkole kuću, Jeff je glavom dao znak Vicku na koja vrata da pazi.

Pričekavši da njegov partner Shane stigne do stražnjih vrata brvnare, Chester je oprezno gurnuo odškrinuta ulazna vrata. Provirio je unutra, ali nije primijetio ništa sumnjivo. Kroz prolaz je ugledao Shanea kako ulazi na stražnja vrata. Ohrabren pojavom kolege i misleći da je brvnara prazna, Chester je ušao u kuću. Ali onog trenutka kad su se agenti uputili jedan prema drugome, između njih su skočile dvije mračne siluete. Okrenuti leđima jedan prema drugom, Jeff i Vick su osuli ubojitu vatru na agente. Ni ovi nisu čekali i nastao je pravi pakao. U sedam sekunda ispaljeno je više od dvadeset metaka. Rezultat je bio porazan. Na podu u hodniku ležao je mrtvi Chester, a njegov kolega je sjedio oslonjen na zid teško ranjen u trbuh i grudi. U desnoj je ruci mlitavo držao ispražnjeni pištolj dok je lijevom pritiskao jednu od tri rane na grudima. Nekoliko se trenutaka nitko nije pomaknuo, a onda je Jeff izašao iz sjene da procijeni situaciju. Najprije je nogom malo gurnuo Chestera i utvrdio da je ovaj mrtav. Podigao je agentov revolver s poda i pošao prema ranjeniku. Shane ga je pogledao s poda, ali primijetivši kako ovaj diže revolver prema njegovoj glavi, agent je zažmirio i okrenuo glavu u stranu.

– Ne!!! - prokrkljao je Vick iz sve snage.

Jeff se zaledio u pokretu. Spustio je revolver i pogledom potražio partnera. Primijetio ga je u kutu gdje je ležao na podu s nekoliko rana na tijelu. Iz one na vratu obilno je curila krv.

– Ne... - ponovio je Vick slabim glasom umirućeg. - Ne diraj tog čovjeka, ostavi ga da umre u miru... I ja ću uskoro za

njim...

Jeff se spustio na pod pokraj starog prijatelja i malo mu podigao glavu s dasaka.

– Drži se, Vick! - hrabrio ga je. - Odvest ću te do našeg liječnika u...

– Ne, Jeffe! - krkljao je ranjenik. - Ja sam gotov!

– Ne pričaj gluposti, stari.

– Gotovo je, Jeffe - ponovio je Vick još slabijim glasom i pokušao se nasmiješiti. - Ali ne tuguj za mnom... Sad vidim da sam cijelog života bio budala i napokon sam dobio ono što zaslužujem... Uvijek sam želio ovako umrijeti... Sjećaš li se koliko puta sam gledao *Dvoboj kod O. K. koral*a?

Jeff mu je uputio tužan osmijeh, a na oči su mu navrle prve suze.

– Oko trideset puta - prisjećao se Vick. - Tresao sam se kad je Kirk Douglas potegnuo svoj dugački kolt na Johna Irelanda... E pa, danas sam taj trenutak napokon iskusio na vlastitoj koži... Nažalost, ovaj moderni Wyatt Earp je bio mnogo brži i precizniji od mene...

Vickove su se oči iznenada raširile, a na blijedom licu pojavila se grimasa užasa. Mlitavo je podigao ruku u pravcu otvorenih vrata brvnare. Pomislivši da ulaze novi agenti, Jeff je skočio na noge, ali nije ništa vidio pa se s tužnim osmijehom ponovno zagledao u umirućeg prijatelja.

– Što je, stari? Da nisi i ti ugledao Isusa kao tvoja majka?

– Ne, Jeffe - krkljao je ranjenik - moja majka stoji na vratima! I jako je ljuta!

Vickova ruka je napokon klonula i on je zauvijek zatvorio oči. Jeff je rukom obrisao suze i pokupio sa stola plastičnu vreću s novcem. U prolazu je zastao da baci posljednji pogled na mrtvog partnera, a zatim požurio prema stražnjim vratima. Njihov je automobil bio u grmlju iza kuće. Bacio je plastičnu vreću s novcem na stražnje sjedalo i sjeo za upravljač. Okrenuo

je ključ, ali bez rezultata. Pokušao je još nekoliko puta, a onda izašao i digao haubu. Ugledavši strgane žice i oštećeni rasplinjač, nacerio se.

– E, platit ćeš mi za ovo, indijansko kopile! - zarežao je kroz zube i zalupio haubu. Nervozno se osvrtao ne znajući što da učini i naposljetku krenuo u šumu iza kuće da izvidi situaciju. Nakon stotinjak metara je stao i zagledao se u duboku provaliju ispod sebe. Dolje je tekla rječica, a u daljini se vidio visoki most. Jeffu je sve postalo jasno. Indijanac i djevojka su sišli i trče prema mostu. Da ima auto, mogao bi ih tamo presresti i ubiti. Iznenada se sjetio Jamesova autobusa u garaži i potrčao je kao sumanut da provjeri je li još tamo. Imao je sreću. James i djevojka su doista pobjegli pješice. Kad se vratio s novinama iz onog restorana, James se toliko zanio čitajući o samoubojstvu Gusa Morgana da je ostavio i ključeve u bravi. Jeff se zlobno nacerio i ušao u autobus. Izvezao ga je natraške prema glavnom putu. Tek što je izletio na cestu, mimoišla ga je kolona policijskih automobila s upaljenim signalnim svjetlima i sirenama koje su zavijale.

– Nabijem vas! - promrmljao je gangster za sebe i pritisnuo gas...

– Hej! - Smith se okrenuo da bolje vidi otraga. - Neki plavi autobus upravo je prošao pokraj nas u smjeru mosta!

– Jesi li primijetio vozača? - okrenuo se i Dobson koji je sjedio do uniformiranog policajca za upravljačem.

– Nisam imao vremena.

Dobson je zgrabio mikrofon:

– Dobson ovdje! Upravo nas je prošao plavi autobus! Zaustavite ga prije mosta! Provjerite je li udaren s lijeve strane i ako jest, uhitite vozača!

Pilot helikoptera je potvrdio da je razumio poruku.

– Stigli smo - obavijestio ih je policajac za upravljačem.

Izašla su dva detektiva i šest uniformiranih policajaca. Dobson i Smith su se odmah uputili prema kamionetu kurirske tvrtke. Na podu su ležali lažni brkovi i crna perika. Agenti su se pogledali.

- Čini se da si bio u pravu - rekao je Dobson Smithu. - Što se onda dogodilo s našim čovjekom?

- Gospodine! - pozvao ga je jedan od policajaca. - Brzo uđite!

Dobson i Smith su požurili u brvnaru i ugledali strašan prizor. Po daščanom podu tekla je tamna krv mrtvih i ranjenih.

- Isuse Kriste! - uhvatio se Dobson za glavu. - A molio sam Chestera da ne ulazi bez pojačanja!

- Chester je mrtav! - obavijestio ga je Smith koji je čučao pokraj mrtvog prijatelja.

- Što je sa Shaneom? - okretao se Dobson. - Gdje je Shane?!

- Ovdje, gospodine! - doviknuo je netko iz susjedne sobe.

Dobson se zagledao u teško ranjenog detektiva, a zatim pogledao Vickovo tijelo.

- Bože moj! - kukao je. - Tko je ovaj na podu?

- Pojma nemam, gospodine - rekao je policajac. - I on je mrtav.

- Shane - čučnuo je Dobson pokraj ranjenika. - Shane, što se ovdje dogodilo?

- Uletjeli smo u klopku - prostenjao je ovaj.

- Pozovite liječnike! - viknuo je Dobson onima otraga.

- Već jesmo - odgovorio mu je netko. - Stižu helikopterom!

Dobson je pregledao Shaneove rane. Činile su mu se prilično opasnima.

- Bila su dvojica - stenjao je ranjenik. - Čekali su nas u zasjedi, a onda obasuli kišom metaka... Chester se srušio na mjestu...

- Kako to misliš dvojica? - Dobsonu nije bilo jasno. -

Misliš na Jamesa i ovoga na podu?

Shane je zanijekao glavom.

– Ne... Ovaj na podu i njegov prijatelj... - sve je teže govorio.

– Ali... gdje su onda Indijanac i djevojka?

– Nemam pojma... Ovdje ih nismo našli...

Dobson se uspravio i prišao Smithu.

– Ništa ne razumijem - priznao mu je. - Tko su onda ta dvojica? I gdje su James i djevojka? Što se ovdje događa?! - detektiv je gubio živce.

Smith je podigao sa stola poderane ostatke poštanske pošiljke i pružio mu ih.

– Jedan od njih, ili obojica - ponavljao mu je svoju teoriju - jutros su negdje u šumi presreli našeg vozača, ubili ga ili odvukli u šumu, a onda se prerusili i osobno dostavili onaj paket pred kuću, dobro znajući da ih mi naivčine krišom promatramo. I dok smo mi uporno čekali Jamesa da podigne paket, oni su dobili na vremenu i zbrisali s lovom! Bar jedan od njih!

– A James i djevojka? Zar su propali u zemlju?

– Mislim da ćemo i njih uskoro naći mrtve! - rekao je Smith zloslutno. - James je vjerojatno zamolio tu dvojicu da mu pomognu u vezi s novcem, a oni su se, čini se, predomislili i odlučili zadržati cijeli ulov za sebe!

Sve bljeđi Dobson je blenuo u njega. Smithova teorija mu se činila mogućom. Ovaj bi ga slučaj mogao stajati i službe i zdravlja, razmišljao je.

– Gospodine Dobsone! - prenuo ga je nečiji glas. - Iz helikoptera javljaju da vozač autobusa odbija stati. Pitaju što da rade.

– To je on! - Dobson je znakovito pogledao Smitha. - To je momak koji će nam uskoro sve objasniti! Idemo!

Dobson i Smith su izašli pred brvnaru.

– Javite onima gore da mu pucaju u gume dok ne stane - poručio je policajcu koji je stajao pokraj automobila i držao mikrofona. - Ali naglasite im da nam vozač treba živ i da krećemo na most iz ovih stopa!

Dobson je sjeo za upravljač jednog od policijskih automobila, a Smith do njega. Pojurili su prema glavnoj cesti u nadi da će stići na vrijeme da bjeguncu prepriječe povratak s mosta.

Za to je vrijeme Jeff kao opčinjen gledao u put ispred sebe, uopće ne obraćajući pozornost na kloparanje policijskog helikoptera koji ga je ili pratio ili letio s njegove lijeve strane, budući da je cesta graničila s brdovitom šumom s jedne i provalijom rijeke s druge strane. Na umu mu je bila samo jedna misao: kako što prije stići i ubiti Indijanca i djevojku i izgubiti se u zelenilu šume.

– *Ti u autobusu!* - grmjelo je iz helikoptera. - *Odmah se zaustavi ili ćemo ti probušiti sve gume! Ovo je FBI! Zaustavi vozilo!*

Jeff se nagnuo ulijevo i kroz otvoren prozor ponudio im srednji prst umjesto odgovora. Ta vulgarna gesta izazvala je ljutnju kod onih gore i snajperist je naciljao prednju lijevu gumu koja je uskoro eksplodirala. Zbog velike brzine, Jeff je izgubio kontrolu nad upravljačem i autobus je naglo skrenuo lijevo prema provaliji planinske rječice. Nije uspio održati vozilo u ravnoj crti i autobus se uskoro nakrivio i prevrnuo na lijevu stranu. Tako se pet puta okrenuo niz padinu dok se nije zaustavio na samoj obali nemirne rijeke. Sav izudaran i izguben, Jeff je došao k sebi i nekako se izvukao kroz razbijeno prednje staklo. Uspravio se, a na licu mu se pojavio pobjedonosni smiješak osvetnika. James i Stella bježali su po plićaku rijeke stotinjak metara ispred njega. Gangster je provjerio svoj revolver i zaključio da su u bubnju samo dva

metka.

– To će biti sasvim dovoljno! - promrmljao je i pojurio za bjeguncima, a helikopter za njim.

Bojeći se da ih ne promaši, Jeff se trudio da ih malo sustigne. Ali i James je primijetio njega pa su on i djevojka naglo skrenuli prema gustišu. Jeff je stao i nanišanio raširenih nogu, ali ga je istog trenutka usred leđa pogodio metak snajpera iz helikoptera. Gangster se srušio u vodu i pao na leđa širom otvorenih očiju.

– *Vas dvoje što trčite!* - zagrmjelo je iz zvučnika. - *Ovdje FBI! Stanite ili ćemo pucati!*

Plašeći se za djevojku, James se vratio prema rijeci i stao okrenut prema helikopteru i ruku podignutih iza zatiljka. Stella mu se pridružila, ali nije digla ruke. U tom su ih položaju našli Dobson i Smith koje su preko radija obavijestili o ishodu potjere. Prilazeći s lisicama u rukama, Dobson je počeo rutinski recitirati:

– James White, uhićeni ste zbog otmice i pokušaja ubojstva Stelle Morgan!

– O čemu to govorite?! - izderala se djevojka na agenta. - Da nije ovog čovjeka, ja bih već tripot bila mrtva!

– Oprostite?! - zbunio se agent.

– Te lisice stavite na krvave ruke moje maćehe! Ona je unajmila onu dvojicu gangstera da ubiju i mene i ovog čovjeka kako bi naslijedila moje milijune!

– Gospođice - zinuo je Dobson - o čemu to govorite?

– Mislim da napokon znam što se ovdje dogodilo - tiho je zaključio Smith.

Kad je ugledala agente FBI-a kako ulaze u vilu s njenom pokćerkom i Indijancem u lisicama, Winona je pomislila da će se srušiti. Dobson ju je zamolio da im se odmah pridruži u velikom salonu. U kući je bio i Morganov osobni odvjetnik

zbog formalnosti u vezi s pogrebom i nekim drugim poslovima, jer je u Stellinoj odsutnosti Winona doista bila jedina zakonski odgovorna za poslove korporacije. I upravo joj je ta nova dužnost ušla u krv kad je vrag odlučio da je se oslobodi jer mu više nije bila potrebna. Vrag uvijek tako postupi sa svojim suradnicima kad mu više ničemu ne koriste. Prepušta ih njihovim zlim sudbinama!

– Gospođo Morgan - prvi joj se obratio Dobson - bojim se da nam ovdje, na licu mjesta, morate objasniti nekoliko stvari.

– O čemu se radi? - odmah je upitao iskusni odvjetnik umjesto Winone.

– Gospođica Morgan i ovaj čovjek - okrenuo se prema Jamesu koji je stajao vezan iza njega - optužuju vas i tvrde da ste unajmili gangstere Jeffa Williamsa i Vicka Taliju da ih pronađu prije nas i oboje likvidiraju! Zašto, gospođo?

– To je najodvratnija laž! - zasiktala je Winona prepuna mržnje. - Zašto bih ja učinila takvu gadost? Pa majka sam joj, zar ne?

– Moja majka je mrtva! - odbrusila joj je Stella jednako neprijateljskim glasom. - A ti si drolja koja je strpljivo čekala da mog jadnog oca udari kap!

– Kako se usuđuješ, mala... - tu se Winona ugrizla za jezik.

– Kurvo?! - nastavila je Stella nedovršenu rečenicu. - Ali, *mamice* - rugala joj se - kako mogu biti kurva kad sam još *neprobušena*!

Winona je počela osjećati prvi mlaz vode koji je punio brod njenih snova, koji bi se mogao vrlo brzo napuniti ako se stvari nastave odvijati u neželjenom pravcu. Stella se okrenula dvojici agenata.

– Tako me je moja *mama* opisala dvojici gangstera, a onda ih je zamolila me prije ubojstva obojica dobro ‘napumpaju’ !

– Gospođice - umirivao ju je odvjetnik - molim vas, smirite se. To što su vam ti ljudi ispričali ne mora biti istina. Svatko ih

je mogao unajmiti da vas ubiju!

– Ali jedino bi moja maćeha naslijedila financijsko carstvo moga oca, zar ne? - cerila mu se Stella.

– To je istina, ali...

– Ne slušajte je! - zaderala se Winona gubeći živce. - Ona vješto koristi situaciju i očevu smrt kako bi mi se napokon osvetila! Nikad me nije voljela! Umjesto da se ljuti na ovog Indijanca koji je izravno kriv za smrt njezina oca, ona napada mene!

U Winoninim očima pojaviše se krupne suze.

– Gospodo - obratio se odvjetnik agentima - ako nemate nikakve konkretne dokaze osim 'svjedočenja' dvojice mrtvih gangstera, molim vas da odmah prekinemo ovu farsu. Vi vrlo dobro poznajete zakonske propise!

Umjesto bilo kakvog komentara, Smith mu je pružio presavijen komad papira. Odvjetnik se zagledao u bankovno izvješće.

– Što je to? - upitala je Winona kroz suze.

– To je potvrda vaše banke da ste prije četiri dana unovčili ček na pedeset tisuća dolara. Gangsteri su tvrdili da ste im platili točno toliko, i točno smo toliko pronašli u njihovu stanu - objasnio joj je Dobson.

– Taj mi je novac nedavno ukraden iz auta - pokušala je Winona, ali ju je odvjetnik primio za ruku i stisnuo je.

Shvativši da djevojka i Indijanac vjerojatno govore istinu, pogledao je agente.

– Bojim se da ovu tvrdnju morate prihvatiti kao realnu mogućnost.

– A ja se bojim - uzvratio mu je Dobson - da ćemo morati uhititi gospođu i odvesti je do sudskog zatvora. Pretpostavljam da ćete je vi braniti?

– Ja sam bio obiteljski odvjetnik gospodina Morgana posljednjih dvadeset godina, ali smatram da joj moja pravna

pomoć neće ni biti potrebna ukoliko nam vi ovdje na licu mjesta ne iznesete materijalne dokaze o njenoj neposrednoj krivnji!

Odvjetnik je dobro znao što radi. Nije mogao planirati daljnju strategiju prije nego što sazna kakve dokaze FBI ima protiv njegove klijentice. Dobson je očima dao znak Smithu i ovaj je otvorio svoju torbu i iz nje izvadio malu magnetofonsku vrpcu. Dobson ju je uzeo i podigao prema odvjetniku.

– Kad smo jutros napokon pronašli brvnaru u kojoj se James skrivao s gospođicom, tamo smo našli mrtve i ranjene kolege i jednog gangstera. Iz njegovih smo dokumenata doznali adresu na kojoj su on i njegov partner u zločinu stanovali. U stanu smo pronašli pedeset tisuća u gotovini, a na njihov telefon bio je priključen uređaj za snimanje poruka. Poruke su na ovoj vrpici. Sad ćemo vam pustiti posljednju.

Dobson je odnio vrpcu do kuta u kojem su dva agenta još radila na uređajima za prisluškivanje. Ubacio je vrpcu, a iz zvučnika se začuo Winonin nervozan glas:

– Gdje ste vas dvojica, dovraga, i zašto se vučete? Od policije sam doznala da se Indijanac vjerojatno nalazi u brdima Terra Cotte! Služi se sprijeda udarenim plavim autobusom! Požurite i sredite ih oboje. Pa nisam vam valjda platila da razgledavate prirodne ljepote Terra Cotte?

Začuvši svoj ljutiti glas, Winona se ukočila. Kako bi je dokrajčio i ujedno spriječio odvjetnika da mu postavi sljedeće pitanje, Dobson im je gurnuo pod nos poduži komad papira.

– Ovo je izvještaj telefonske tvrtke - objasnio je. - Poziv i poruka poslani su s ovog kućnog telefona!

Time su nestale sve Winonine šanse za obranu. Dok je smrknuti odvjetnik proučavao crvenom olovkom podvučene brojeve, Morganova udovica zarila je lice u šake i počela nekontrolirano jecati. Ovaj put nije morala glumiti.

– Zašto, gospođo? - upitao ju je Dobson - Zašto ste željeli

smrt ovoj dragoj djevojci i ovom nepoznatom, nepravedno optuženom čovjeku? Zašto su još tri čovjeka danas umrla, a jedan od naših najboljih agenata leži u bolnici u kritičnom stanju? Zašto naše ekipe traže po šumama Terra Cotte još jednog našeg nestalog agenta, za kojeg također smatramo da su ga ubili vaši najamnici?

Budući da mu rasplakana Winona nije mogla odgovoriti, Stella je to učinila umjesto nje:

– Lakomost, gospodo! - povisila je djevojka glas. - Prokleta lakomost i neutaživa želja moje maćehe da vlada i manipulira ljudima!

Dobson je pogledao dvojicu uniformiranih stražara pokraj ulaznih vrata.

– Uhitite gospođu i odvedite je do okružnog suda.

Tjedan dana poslije, pred veličanstvenom zgradom tog istog suda stajala je dugačka crna limuzina pokraj čijih je vrata stajao uniformirani Albert. Slučajni prolaznici bacali su nijeme poglede na njega. Ugledavši na stubištu Jamesa i njegovu hraniteljicu, Albert je otišao do stražnjih vrata limuzine i otvorio ih. Izašla je Stella, odjevena po posljednjoj modi. Oboje su čekali da oni sa stuba dođu do njih. Stella se nasmiješila Jamesu, pa upitala ženu:

– Gospođo Duncan, kako je bilo?

Loretta Duncan joj je prijateljski pružila ruku.

– Da vam iskreno kažem, nisam imala većih problema. Savezni sudac je održao riječ da će pomilovati Jamesa ako se preda s vama. Vaše svjedočenje FBI-u da se prema vama ponašao pristojno i da vas je oslobodio nakon čitanja novina ostavilo je povoljan dojam na suca. Zbog vaše otmice, za koju nema opravdanja, osuđen je na pet godina, dva mjeseca i sedam dana, točno onoliko koliko je ukupno proveo nedužan na robiji. Time mu je uskraćena mogućnost da od vas traži

odštetu za godine provedene na robiji. Odmah je na licu mjesta bezuvjetno oslobođen!

– Hvala vam! - Stella joj je pružila ruku u bijeloj rukavici. - Pošaljite mi račun za svoje troškove!

Time joj je ujedno dala do znanja da želi ostati sama s Jamesom. Loretta ju je pozdravila i udaljila se. Stella je dugo gledala Jamesa u oči, a onda gaje upitala:

– Što će biti s vama? Je li vam potrebna pomoć? Posao, novac, bilo što? Kako i čime da vam se odužim?

– Da mi se odužite što sam vas onako podlo oteo iz kuće vašega oca i odvuкао u onu jeftinu jazbinu s namjerom da vas silujem i ubijem pred videokamerom?!

– Taj sam postupak potpuno shvatila i oprostila vam ga.

– A hoćete li mi ikada moći oprostiti smrt vašega oca?

– Moj jadni otac je sam kriv za svoju zlu sudbinu. Vi ste mu samo pomogli da je ubrza. Kad govorim o osobnoj zahvalnosti, mislim na vaš trud oko spašavanja mog života. Jer da niste bili onako hladnokrvni i prisebni, ja bih mirno čekala da mi oni kriminalci ispale metak u glavu! Zbog toga vam dugujem.

James ju je promatrao sa simpatijom. Na djevojci su se primjećivale drastične duševne promjene. Na kraju je odmahnuo glavom:

– Ne, hvala. Iz ovih stopa odlazim na autobusnu postaju. Vratit ću se u rezervat k sestri i njenoj djeci. Pomoć im je više nego potrebna. Što se tiče vaše ljubazne ponude, još jednom hvala, ali prilično sam sit i bijelih ljudi i bijele civilizacije i bijele pravde. Osjećam ogromnu potrebu da sjednem na stijenu iznad rijeke i malo popričam s Velikim Duhom. A, vjerujte mi, moram mu objasniti mnogo toga!

– Nešto slično sam i očekivala od vas. Svejedno, primite ovih nekoliko dolara za hitne troškove - rekla je i gurnula mu podeblju žutu omotnicu u ruke.

Stella se propela na prste i utisnula mu sladak, vlažan

poljubac u preplanulo lice.

– Zbogom, James. I neka vas čuva vaš Veliki Duh!

Bijeli Indijanac je još neko vrijeme ostao stajati, a onda joj je kimnuo i zauvijek se izgubio iz njezina života. Stella je stajala i gledala za njim dok se udaljavao dugim koracima.

– Cijeli si mi život preokrenuo naopačke, Indijanče! - rekla je jedva čujno i obrisala oči.

A kad se Jamesov lik potpuno izgubio u gradskoj gužvi, ušla je u svoju luksuznu limuzinu.

U tom se trenutku Dobson polako vozio Terra Cottom prema kući Mary Adams. Do njega je na sjedalu bila lijepo umotana kutija i buket cvijeća. Bio je dotjeran i glatko obrijan. Cijelim svojim izgledom podsjećao je na uglađenog profesora.

Zaustavio je automobil ispred kuće, ali je ostao sjediti za upravljačem. Skupljao je hrabrost. Sandy je sjedila na pragu i pisala domaću zadaću. Primijetivši nepoznati automobil, djevojčica je iznenađeno podigla pogled. Prepoznavši Dobsona, njenim čistim bijelim licem razlio se čudan osmijeh pritajene nade. Dobson je napokon izašao i krenuo prema njoj.

– Za vas, mlada damo! - predao joj je umotanu bombonjeru.

– Hvala. Mama je u dvorištu, sunča se - odmah ga je obavijestila Sandy.

Dobson joj je poravnao pramen plave kose i uputio se prema dvorišnim vratima. Prije nego što je skrenuo iza zida, zastao je i još jednom namjestio kravatu. Mary je našao u kupaćem kostimu, ispruženu u pletenom naslonjaču, kako izlaže vitko tijelo posljednjim sunčevim zrakama te sezone. Iako je još bilo toplo, lišće je skoro popadalo s drveća. Dobson je stao pokraj naslonjača, a žena je polako skinula sunčane naočale.

– Haj! - pozdravio ju je i predao cvijeće.

– Hvala na pažnji - zatitralo je ženino prazno srce.

Mary se uspravila i sjela, a Dobson se spustio na travu do nje.

– Svratio sam da vas vidim i ispričam vam kraj one napete tragične drame.

– Lijepo od vas - pohvalila gaje Mary. - Čitala sam u novinama da su onog vašeg vozača pronašli u šumi.

– Da, bio je vezanih usta i ruku, ali neozlijeđen. I moj ranjeni kolega se oporavlja u bolnici.

– Hvala Bogu - rekla je Mary držeći u rukama buket crvenih ruža.

– Znate - Dobson je osjetio potrebu da objasni - ovaj posljednji slučaj me je toliko potresao da sam u četrdeset sedmoj odlučio otići u prijevremenu policijsku mirovinu. Već sam prihvatio ponudu jedne velike tvrtke da se brinem o njihovu osiguranju.

Za Mary je to bilo ugodno iznenađenje.

– Jeste li možda za kavu? - upitala je tek da nešto kaže.

– Možda poslije - odbio je Dobson. - Radije bih ostao ovdje na travi i naslađivao umorne oči vašom izvanrednom pojavom!

Mary se uozbiljila, a cijelim joj tijelom proletješe žmarci. Sve je to između dasaka promatrala Sandy čvrsto stisnutih šaka.

– Zapravo sam svratio da vas pitam biste li večeras izašli sa mnom?

– Zar ste sumnjali da ću vas odbiti? - nasmiješila mu se presretna žena.

– Da, mama! Reci da! - prošaptala je Sandy i još jače stisnula šake.

kraj